

ĐẮNG DẪN ĐƯỜNG

 Xin Chúa ban phước cho anh, Anh Neville.

Rất vui mừng được trở lại trong hội thánh tối nay. Chỉ hơi khàn giọng một chút. Hầu như vì một Sứ điệp dài sáng nay, và mặc dầu vậy, tôi chắc chắn vui mừng Nó đã ở đây. Và chính tôi thích thú Nó, đem Nó đến, và tôi hi vọng các anh chị em đã thích thú nghe Nó. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

² Đừng quên bây giờ, luôn luôn nhớ điều này, rằng đây là những điều để gây dựng tô-tớ của Đấng Christ. Đấy, đức tin trước tiên, rồi lòng nhờn đức. Và bây giờ nên nhớ, Đức Thánh Linh không thể làm tốt hơn việc gây dựng của Đức Chúa Trời cho đến khi những điều này đang hoạt động bởi Thánh Linh. Cho dù anh em làm gì đi nữa, đấy. Đó là những việc để gây dựng Thân thể của Đấng Christ, đấy, những việc đó. Bây giờ, đừng quên rằng, rằng điều này ở đây là trước tiên, là đức tin của anh em. Lòng nhờn đức, sự hiểu biết, và vân vân, thì được thêm vào nó, cho đến khi tầm vóc trọn vẹn của Đấng Christ được bày tỏ ra, rồi Đức Thánh Linh giáng xuống trên nó và ấn chứng nó như một Thân thể. Những điều này phải có. Do đó, Chúa Jê-sus phán, “Xem trái thì biết cây.” Đấy, trái! Anh em không thể kết quả mà không có những điều này sanh ra nó trong anh em. Và rồi khi tất cả điều này xảy ra thuộc về thể tục và—và không tin kính, và vân vân, thì tất cả những sự vô tín bị ném ra, rồi hết thấy những điều thuộc về thế gian bị qua đi, lúc ấy không còn gì ngoài một con người mới trong Đấng Christ. Và rồi Ê-phê-sô 4:30 nói, “Chớ làm buồn Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời, vì nhờ đó anh em được ấn chứng cho đến ngày cứu chuộc.” Được đóng ấn vào Nước của Đức Chúa Trời! Bây giờ, đừng quên điều đó. Hãy giữ điều đó trong tâm trí bây giờ, nhận những điều này trước tiên. Rồi sự ấn chứng là Đức Thánh Linh, Chóp mà ấn chứng chúng ta vào trong Thân thể. Được rồi.

³ Chúng ta đã nhận được một—một yêu cầu bây giờ cho Chị Little, ở Chicago, chồng chị đã bị tai nạn xe ô tô và chỉ đang nằm

chờ chết, Chị Little. Và Edith Wright, em gái nhỏ của chúng ta ở đây mà chúng ta đã biết rất lâu, em đau rất, rất nặng, ở nhà em tối nay, và họ muốn thông báo với hội thánh điều này để hết thấy chúng ta có thể cầu nguyện với nhau cho yêu cầu này. Và bây giờ chúng ta hãy cúi đầu chỉ một lát.

⁴ Lạy Cha yêu quý của chúng con, ở trên Trời, chúng con đang nhóm lại chung quanh (bởi đức tin) trước Ngôi của Đức Chúa Trời, và chúng con đang cầu xin sự thương xót Thiên liêng dành cho những yêu cầu này. Anh Little, bị một tai nạn xe hơi, gần chết. Đức Chúa Trời ôi, xin giúp anh ấy. Cầu xin Đức Thánh Linh ở bên anh và đem anh trở lại với chúng con, Chúa ôi. Và bé Edith Wright ở dưới đây, con cầu xin, Đức Chúa Trời ôi, rằng Đức Thánh Linh sẽ ở bên cạnh giường bé tối nay và sẽ phục hồi sức khỏe của bé lại cho bé. Xin nhậm lời, Cha ôi. Ngài đã hứa những điều này, và chúng con tin chúng. Và như chúng con đã suy nghĩ sáng nay, khoảng cách đó không có ý nghĩa gì đối với Ngài, Ngài đúng là một phần vĩ đại của thế giới như Ngài có ở bên kia, vì Ngài là Đấng ở khắp mọi nơi, có quyền tuyệt đối, và vô hạn. Và chúng con cầu xin, Cha ôi, để Ngài sẽ ban cho những nhu cầu này qua Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

⁵ Rất vui mừng được có mặt trong tối nay lần nữa, để...Và tôi biết trời thì nóng nực. Đây là ba buổi nhóm liên tục, và nó thì... Tôi biết một số quý vị đã phải lái xe ở mức tối đa năm trăm dặm từ bây giờ đến sáng mai. Và bắt đầu sau ngày mai, tôi phải lái xe một ngàn bốn trăm dặm sau đó. Vì thế, vì thế tôi—tôi tin rằng thật là một thời giờ tuyệt vời dành cho hết thấy anh chị em. Và đã có một thì giờ tuyệt vời cho tôi để thăm viếng với anh chị em. Chỉ có một điều mà chúng ta đã đòi hỏi, rất nhiều người phải quay ra bởi vì không có chỗ, chúng ta không thể xếp chặt cứng lối đi lên đi xuống quá nhiều, sợ cứu hỏa sẽ không đứng yên vì điều đó. Vì vậy bây giờ chúng ta đang cố gắng để có được một nhà thờ lớn hơn một chút, để mà khi chúng ta ở trong, và chúng ta có thể có đủ chỗ ngồi cho dân sự.

⁶ Còn bây giờ, bất cứ lúc nào, quý vị luôn luôn được chào mừng ở đền tạm tại đây, nơi mà chúng tôi không có tín điều nào ngoài Đấng Christ, không có luật lệ nào ngoài tình yêu thương, không

có sách nào ngoài Kinh Thánh. Và vì thế...Và mục sư của chúng tôi là Anh Orman Neville ở đây. Và chúng ta có hội chúng ở đây của—của nhiều người mà nhóm lại như trong một đền tạm chung cho các giáo phái, nơi mà quý vị đến đây và thờ phượng Đức Chúa Trời theo như tiếng gọi của lương tâm chính mình. Chúng tôi luôn vui mừng vì sự có mặt của quý vị. Và vì vậy hãy đến khi nào quý vị có thể, chúng tôi luôn vui mừng tiếp nhận quý vị.

7 Và bây giờ lần tới, theo như tôi biết, được ở với quý vị, sẽ là sau khi nhà thờ được hoàn thành. Và tôi muốn tới lúc đó, sau *Các Thời Đại Hội Thánh*, ở đó chúng tôi muốn đi đến sau đó với bảy *Ấn* cuối cùng, và bảy *Ấn* cuối cùng trong Sách Khải Huyền, để tìm hiểu Điều đó.

8 Và bây giờ có quá nhiều lần mà người đau ốm và khốn khổ đến, và trong suốt những buổi nhóm này, nơi mà những sự mặc khải được cần đến, và đến cho cuộc nói chuyện riêng đặc biệt. Nếu tôi đi vào điều đó, thì tôi—tôi thật sự không thể nhận được sự khác biệt giữa chúng, và, không, thật khó để cho tôi nói sau đó. Và mọi người biết rằng trong các chiến dịch chữa lành của chúng ta, mà Ông Baxter hay người nào đó thường làm công việc giảng dạy, và tôi đi ra để cầu nguyện cho người đau, bởi vì nó thật căng thẳng một chút. Và tôi đang cầu nguyện cho một số người cách đây một lát, và lúc ấy tôi đã gặp một đứa bé ở đây mà các bác sĩ...điều gì đó trong lưng của nó, được sanh ra cách nào đó. Đang xuất hiện, tôi đã thấy nó đang ngồi ở đó trong một khoảng cách. Đứa trẻ ấy sẽ không bao giờ phải bị tàn tật như thế, nó sẽ được khỏe mạnh. Chắc chắn, là vậy, đấy. Đó là, tôi biết điều đó. Đấy, tôi quả quyết về điều đó. Vì thế chúng ta cần có đức tin của mình và tin nơi Đức Chúa Trời.

9 Mỗi một người trong anh em, và nhiều người trong anh em là khách lạ đối với tôi, tất cả những mục sư truyền đạo và vân vân. Nếu tôi không nhầm, đây là Anh Crase. Đúng thế không? Anh Crase, tôi—tôi nợ anh một lời xin lỗi, vì không lên đó về lễ dâng hiến ấy. Có lẽ tôi sẽ lên trên đó cho một buổi nhóm cuối tuần, thì thật là tốt. Đúng thế không? Ở trên Bloomington. Các anh đang làm tốt chứ? Tốt. Một số trong những anh em này ở

đây là những mục sư truyền đạo, tôi cho là vậy. Anh là mục sư phải không? Vâng, thưa anh. Chúa ban phước cho anh. Và bao nhiêu mục sư truyền đạo đang ở trong tòa nhà này, hãy giơ tay lên cho chúng ta thấy. Ô, thế thì thật tốt. Chúng tôi vui mừng vì sự có mặt của anh em ở đây, thật rất vui mừng. Đức Chúa Trời ban ơn phước cho các anh em luôn!

¹⁰ Bây giờ, để chúng ta có thể ra về thật sớm, một số người trong họ sẽ tới Georgia, Tennessee, New York, khắp mọi nơi, từ tối nay, bắt đầu tối nay. Vậy thì, hãy lái xe cẩn thận dọc đường. Nếu anh em buồn ngủ, anh em không muốn vào một nhà nghỉ, hãy lái xe ra ở bên đường và ngủ cho tới khi anh em...Đó là cách tôi thường làm. Đấy, cứ lái ra ngoài và ngủ. Đừng, đừng lái trong khi anh em buồn ngủ. Đó là việc tồi tệ. Và, nên nhớ, không phải là anh em, mà chính là người kế bên anh em phải canh chừng. Hiểu không? Anh em biết mình đang ở đâu, anh em không biết người ấy đang đi đâu, vì thế—vì thế anh em phải canh chừng người đó. Vì vậy, hãy chắc chắn rằng anh em được tỉnh táo suốt thời gian đó, để canh chừng cho điều đó.

¹¹ Bây giờ, tối nay tôi muốn đọc một phần của Kinh Thánh được tìm thấy trong Sách Tin lành Giảng. Bây giờ, những câu Kinh Thánh ngắn này mà chúng ta đọc và tham khảo, thì cho chúng ta một nền tảng cho những gì chúng ta đang cố gắng nói. Và luôn luôn, tôi chưa bao giờ có một lần, như tôi từng nhớ, về từng đến với bục giảng, để cố gắng chỉ nói điều gì đó được nói. Tôi luôn cố gắng chờ đợi, theo dõi, nghiên cứu, cầu nguyện, cho đến khi tôi cảm thấy tôi có điều gì đó sẽ giúp ích dân sự. Nếu tôi không thể có một sự giúp đỡ, thế thì không cần thiết cho tôi để được đứng ở đây, đấy. Là, cố gắng để giúp đỡ! Và bây giờ tối nay, dĩ nhiên, phần lớn hơn đám đông của chúng ta đã dời đi từ sáng nay, và họ phải về nhà, nhiều người trong họ. Nhưng, tối nay, tôi đã nói với anh em nếu anh em ở lại chúng ta sẽ cố gắng chỉ nói chuyện khoảng bốn mươi lăm phút về điều gì đó mà tôi hi vọng sẽ giúp đỡ chúng ta. Và chúng ta sẽ dựa vào phân đoạn này bây giờ ở Tin lành Giảng, chương thứ 16, và chúng ta hãy bắt đầu khoảng câu—câu thứ 7 của chương thứ 16, và đọc cho đến câu thứ—thứ 15.

Dầu vậy Ta nói thật cùng các người; Ta đi là ích lợi cho các người; vì nếu Ta không đi, Đấng Yên Ủi sẽ không đến cùng các người đâu; song nếu Ta đi, thì Ta sẽ sai Ngài đến cùng các người.

Và khi Ngài đến, thì Ngài sẽ khiến thế gian tự cáo về tội lỗi, và về sự công bình, và về sự phán xét:

Về tội lỗi, vì họ không tin Ta;

Về sự công bình, vì Ta đi đến cùng Cha Ta, và các người chẳng thấy Ta nữa;

Về sự phán xét, vì vua chúa thế gian này bị đoán xét.

Ta còn có nhiều chuyện để nói với các người, nhưng bây giờ các người không thể hiểu nổi.

Song khi Ngài, Thần lẽ thật, đến, thì Ngài sẽ dẫn các người vào mọi lẽ thật: vì Ngài sẽ không nói tự mình; nhưng mọi điều Ngài sẽ nghe, thì Ngài sẽ nói: và Ngài sẽ tỏ bày cho các người những sự sẽ đến.

Vì, Ngài sẽ làm vinh hiển Ta: vì Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta, và sẽ tỏ bày nó cho các người.

Mọi sự mà Cha có—có đều là của Ta: nên Ta đã nói, rằng Ngài sẽ lấy điều thuộc về Ta, và sẽ tỏ bày nó cho các người vậy.

¹² Bây giờ trong câu thứ 13 này. “Song khi Thần Lẽ thật đến, Ngài sẽ dẫn các người vào mọi Lẽ thật. Khi Thần Lẽ thật đến, Ngài sẽ dẫn các người vào mọi Lẽ thật.” Lẽ thật là gì? Là Lời. “Vì Ngài sẽ nói, Ngài sẽ không nói về chính Ngài; nhưng điều gì Ngài nghe, Ngài sẽ nói. Điều gì Ngài nghe, Ngài sẽ nói.” Nói cách khác, Ngài sẽ là Đấng mà sẽ bày tỏ sự việc, anh em thấy. Và chương thứ 4 của Hê-bơ-rơ, Kinh Thánh đã nói rằng “Lời của Đức Chúa Trời thì sắc hơn, đầy quyền năng hơn gươm hai lưỡi, một—một Đấng Phân Biệt về những tư tưởng của tâm trí, tấm lòng.” Đấy, “Điều gì Ngài nghe, Ngài sẽ nói, và Ngài sẽ tỏ bày cho các người những điều sẽ đến.” Hiểu không? Điều gì sẽ làm điều đó? Đức Thánh Linh Đấng sẽ đến trong Danh của Chúa Jêsus.

¹³ Và tôi muốn dành vài phút sắp đến này để kêu gọi anh em chú ý vào từ “dẫn đường,” *Đấng Dẫn Đường*. Anh em biết đấy, tôi

đã có khá nhiều kinh nghiệm trong những khu rừng. Một người dẫn đường, người nào đó chỉ cho bạn khắp chung quanh. Bạn phải có một người dẫn đường khi bạn không biết mình đang ở đâu. Và phải quen với việc săn bắn, và về thể giới đó đây, tôi đã có cơ—cơ hội gặp những người dẫn đường. Và tôi là một người dẫn đường, chính tôi, ở Colorado, bởi vì biết vùng quê, nông trại, vân vân, tôi có thể dẫn đường ở Colorado.

¹⁴ Vậy thì, một người dẫn đường phải biết đường. Người đó phải biết mình đang đi đâu và mình đang làm gì, và làm sao để chăm sóc bạn dọc đường. Hiểu không? Người đó phải thấy rằng bạn không đến chỗ lạc đường. Một người dẫn đường là một người được lựa chọn. Nhà nước chọn người này nếu người ấy là người dẫn đường. Và, bây giờ, trong cuộc hành trình vào đồng vắng, nơi mà có lẽ bạn không thường đi, thật không phải là điều tốt cho bạn đi mà không có một người dẫn đường. Thành thật mà nói, một số nơi bạn thậm chí không thể vào đó một mình, chẳng hạn như, Canada. Người—người dẫn đường phải ký giấy phép của bạn với người quản lý khu vực cấm săn bắn. Người đó phải ký chính tên mình vào đó, và người đó chịu trách nhiệm về bạn. Nếu bất cứ điều gì xảy ra với bạn, trách nhiệm thuộc về người đó. Người đó phải chăm sóc bạn. Người đó phải biết bạn không bị lạc đường. Người đó phải tin chắc rằng mình không đưa bạn đi vào nơi nào đó mà bạn không biết đường về của mình. Và nếu bạn bị lạc đường, người đó phải biết vùng đó rất rõ để người đó có thể đưa bạn ra bất cứ lúc nào. Người đó phải nắm biết tất cả những điều này nếu không thì người đó không thể làm người dẫn đường, người đó không thể được cấp giấy phép để làm người dẫn đường.

¹⁵ Vì những điều này, đôi khi bạn phải có một sự sắp xếp, gọi trước và sắp đặt chỗ trước, để khỏi bị đẩy ra ngoài lãnh địa. Và nếu của bạn...Đôi khi người đó đã kín chỗ và người đó không thể nhận bạn, bạn phải hoãn nó lại một thời gian, về—về người dẫn đường thuộc về đất. Bạn không bao giờ phải làm điều đó với Đấng Dẫn Đường của Đức Chúa Trời, Ngài luôn luôn sẵn sàng, luôn luôn sẵn sàng.

¹⁶ Bây giờ, nếu bạn không có những sự chuẩn bị này, và bạn đang suy tính làm một cuộc hành trình vào trong đồng vắng nơi mà bạn chưa bao giờ ở đó trước đây, thì bạn có thể dẫn đến đi lạc, và mất mạng. Bạn đã có khoảng một phần trăm cơ hội để ra khỏi đồng vắng, đó là, nếu nó không quá dày đặc, bạn có thể có một phần trăm cơ hội để ra khỏi một mình. Nhưng nếu nó là một đồng vắng rất tệ hại, để quay về, thì bạn không có cơ hội thoát ra. Không có cách nào để làm điều đó, bởi vì bạn thấy chính mình trên bước đi chết chóc, và rồi bạn—bạn xong đời, rồi bạn xong đời. Vậy thì, và bạn sẽ hư mất nếu bạn không có một người dẫn đường mà biết rõ xứ sở và biết cách trở lại như thế nào.

¹⁷ Nhiều người trong số các bạn đã quen thuộc với bài báo các bạn đã đọc năm ngoái ở ngoài vùng Tucson, Arizona, những Hướng đạo Sinh đó. Tuy nhiên, họ đã được huấn luyện để biết cách chăm sóc chính mình, họ là những hướng đạo sinh. Và họ không phải chỉ thuộc về Câu lạc bộ Hướng đạo, họ là những hướng đạo sinh chính thức. Và họ đã làm một cuộc hành trình lên núi, và một cơn bão tuyết đến, thiên nhiên đã thay đổi vị trí của nó. Và khi họ thấy chính mình bị lạc và hết thấy họ chết mất, là bởi vì họ...điều gì đó, thay đổi từ đường lối quen thuộc, họ không biết ra khỏi bằng cách nào. Hiểu không? Và tôi quên có bao nhiêu chàng trai mà đã chết trên núi, mặc dù người ta có trực thăng, và lực lượng Dân quân bên ngoài, và những Vệ binh Quốc gia, và những người tình nguyện giúp đỡ, và mọi thứ. Nhưng họ đã bị lạc đường, không một ai biết họ ở đâu. Và họ không thể lo liệu cho chính mình. Hết thấy họ đều bỏ mạng trong tuyết bởi vì họ không biết họ đang ở hướng đông, hướng bắc, hướng tây hay hướng nam, đi lên hay xuống, hay là bằng cách nào, mọi thứ đều trông giống nhau.

¹⁸ Vậy thì, một người dẫn đường biết mình đang ở đâu, bất kể thời tiết. Người ấy—người ấy được trang bị để làm điều đó. Người ấy biết mình đang làm gì. Người ấy quen thuộc với mọi thứ. Người ấy biết nhìn mọi vật, vì thế người ấy thật sự có thể ở trong bóng tối và người ấy có thể cảm nhận một điều nào đó.

¹⁹ Chẳng hạn, đây là một mảnh lối cũ đối với một người dẫn đường. Bạn biết, nếu bạn có thể thấy những ngôi sao, bất cứ ai

cũng có thể nói bạn đang đi đường nào nếu bạn nhìn xem những ngôi sao. Và bạn luôn luôn muốn nhìn một ngôi sao đúng. Chỉ có một ngôi sao đúng, và đó là Sao Bắc đẩu. Đấy, ngôi sao duy nhất, nó đúng trong một chỗ. Điều đó tượng trưng cho Đấng Christ, hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Những ngôi sao khác có thể đi lang thang không ngừng, nhưng Nó vẫn đứng nguyên tại chỗ. Các giáo hội có thể kéo bạn đi ra đường này, hay là một số người kéo bạn ra khỏi đường kia; nhưng Ngài thì không, Ngài luôn luôn giống như vậy.

²⁰ Thế thì, bây giờ, nếu bạn không thể thấy Sao Bắc đẩu này, và trời đầy mây mù, lúc đó nếu bạn để ý, nếu là ban ngày và bạn bị lạc đường, nếu như bạn nhìn xem cây cối. Cây cối luôn luôn, có rêu mọc ở bên phía bắc của cây, bởi vì phía nam của cây nhận lấy ánh sáng mặt trời nhiều hơn phía bắc. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu trời tối và bạn không thể thấy rêu? Nếu bạn sẽ nhắm mắt lại và cố gắng không suy nghĩ bất cứ điều gì, nhắm mắt lại và kiểm được vỏ cây trơn láng, đặt tay của bạn quanh cây như thế này cho đến khi những ngón tay bạn gặp nó, và rồi bắt đầu di chuyển chung quanh cây đó thật chậm. Và khi bạn đụng vào một chỗ mà vỏ cây thật dày, bị vỡ ra, đó là hướng bắc (những ngọn gió), và bạn có thể nói bạn đang đi về hướng nào, bắc hay nam. Và cách đó, ồ, có nhiều cách, nhưng nó cần những người dẫn đường để biết cách làm những việc kia. Chỉ một người bình thường mới đứng lên ở đó và nói, “Tôi không cảm thấy có gì khác biệt trong điều đó.” Hiểu không? Đấy, bạn phải được huấn luyện cho việc dẫn đường ấy.

²¹ Và những chàng trai này, không nghi ngờ gì họ là những hướng đạo sinh tốt, họ có thể thất những gút, họ có thể nhóm lửa bằng những hòn đá, và đại loại như thế. Nhưng để biết đường ra của bạn, đó là vấn đề! Họ, họ không biết đường ra của họ, vì vậy cho nên hết thấy họ đều đã bỏ mạng bởi vì họ đã không đem theo một người dẫn đường với họ.

²² Cách đây hai năm, ở Colorado, một người cha thiếu suy nghĩ, ồ, ông ta đã đi lên núi, ông ấy có một bé trai khoảng sáu, bảy tuổi. Ông ấy đã mang nó theo trong buổi đi săn nai đầu tiên của mình.

Vì thế họ đi lên núi cao, và cậu bé nói với cha mình, “Con đang bắt đầu mệt.”

23 “Leo lên lưng cha. Chúng ta chưa lên cao lắm, những con nai ở trên cao.” Người đó tiếp tục và tiếp tục và tiếp tục đi cho đến khi ông ta bị...Người đó không biết, ông ấy là dân thành phố. Ông ấy không biết chút gì về cách săn bắn hay ở đâu để đi. Bất cứ người nào mà biết điều gì về đồng vắng đều biết rằng con nai không ở lại trên cao. Chúng không đi lên đó. Những con dê ở lại trên cao, không phải nai. Chúng đi xuống nơi chúng có thể được nuôi ăn, chúng phải đến nơi mà có gì đó để ăn. Và, vì vậy, nhưng người đàn ông này đã suy nghĩ, “Nếu mình lên trên những tảng đá nào đó ở trên ấy, mình sẽ kiếm được một con hươu đực lớn.” Ông ấy đã nhìn thấy một bức hình có một số hươu đang đứng trên—đứng trên một tảng đá, và ông nghĩ rằng đó là nơi ông sẽ tìm thấy nó. Đừng quan tâm đến những gì đọc được trên các tạp chí, chao ôi, ô, chao ôi, bạn sẽ có một cơn ác mộng! Đó, có một điều duy nhất để làm, là đem theo một người dẫn đường nơi mà bạn biết mình ở đâu.

24 Và người cha đó, một cơn mưa đổ xuống thành linh ở đó, một trong những cơn mưa đến nhanh. Và người đàn ông đi săn quá trễ, cho đến khi trời tối và ông ta không thể tìm đường trở lại. Và rồi...rồi những cơn gió thổi qua đỉnh núi, và ông tự di chuyển nhanh, và đó là...

25 Bạn phải biết làm thế nào để sống sót, nếu bạn bắt gặp tình trạng đó. Có một điều khác, biết cách để sống sót! Tôi đã leo lên các cây và trượt xuống, và leo lên cây và trượt xuống, lên và xuống như thế, để giữ sự sống. Tôi đã lấy tuyết khi nó dày bốn tấc tây, hạ một thân cây và đặt nó nằm xuống. Và quá đói bụng đến nỗi tôi khó có thể chịu đựng được điều đó! Và đốn những cây già này xuống, và đốt chúng lên và để chúng nóng lên và làm tan chảy lớp tuyết ra. Và rồi khoảng một, hai giờ sáng, kéo những cây đó về phía sau, và nằm xuống trên đất ẩm đó, để sống còn. Và bạn phải biết cách làm những việc này.

26 Và người đàn ông này không biết mình đang làm gì, ông ấy không có ai ở với mình để chỉ lối cho ông. Và ông giữ đứa con nhỏ của chính mình dựa vào ngực cho đến khi ông cảm thấy nó

lạnh cóng và chết. Thiếu suy nghĩ! Nếu như ông đã mang theo với mình một người dẫn đường, người ấy có thể đem ông trở lại ngay xuống núi bất kể đó là mấy giờ, đấy. Nhưng ông ấy đã chờ cho đến khi trời bắt đầu tối, lúc ấy ông không thể thấy con đường chung quanh mình.

²⁷ Đó là nan đề đối với những tín hữu Cơ Đốc ngày nay. Họ chờ cho đến khi bóng tối bao trùm, rồi bạn nhận thấy rằng bạn đã bỏ đi mà không có Đấng Dẫn Đường. Đấng Dẫn Đường!

²⁸ Ồ, bạn đã bao giờ thấy một người mà bị lạc đường chưa? Ai đã từng có kinh nghiệm mang theo của một người lạc đường không? Đó là điều đáng thương nhất mà bạn từng thấy. Khi một người bị lạc đường, người đó trở nên man rợ. Người đó không biết mình đang làm gì. Chúng tôi bắt gặp một người ở ngoài đó, một chàng trai, và anh ta bị lạc trong rừng, và anh ta đã nghĩ... Anh ấy là chủ trại nuôi súc vật, nhưng anh ta ở trong vùng đất không xác thực và anh bị lạc đường, quay lại loanh quanh. Và khi người ta tìm thấy anh ta ba ngày sau, anh đang chạy như một con người man rợ, la hét đến khản giọng. Mọi người đó bị ăn hết sạch, và anh ta đã ném khẩu súng của mình đi và anh ta không biết mình làm gì. Và khi chính người anh của anh ta, khi...Họ đã bắt anh và trói anh lại. Khi người anh của chính anh ấy đến với anh, ông ta thấy anh ta giống như một con thú, cố cắn ông, anh ta đã không biết mình ở đâu. Tại sao? Anh ta bị lạc đường. Và khi một người bị lạc đường, người ấy ở trong một tình trạng hoang mang. Và anh ta không biết rằng mình đang ở trong tình trạng đó, bởi vì ở trong tình trạng lạc đường của anh cơn sốt cao này đã đến trên anh, và anh không biết anh ở đâu và anh đang hành động thế nào.

²⁹ Khi một người bị lạc mất khỏi Đức Chúa Trời cũng giống như vậy! Người đó sẽ làm những điều mà bình thường người đó sẽ không làm. Người đó sẽ làm những điều mà—mà vượt ra ngoài giới hạn của các ý tưởng của một con người làm. Một người lạc mất khỏi Đức Chúa Trời, một hội thánh lạc mất khỏi Đức Chúa Trời, một giáo hội mà đi ra khỏi Đức Chúa Trời, đi ra khỏi những nguyên tắc của Kinh Thánh của Đức Chúa Trời, sẽ làm những điều mà đôi khi mà bạn sẽ không mong tìm thấy trong một hội

thánh của Đức Chúa Trời hằng sống. Họ sẽ có tiền bạc của họ bằng những trò chơi gian lận, chơi xổ số, đánh bài, bất cứ điều gì mà họ có thể làm. Họ sẽ dạy bất cứ điều gì, để cho bất cứ điều gì đều được chấp nhận, vỗ vào lưng của một người mà đã trả số tiền lớn trong nhà thờ, và đại loại như thế, để họ được xem là tốt đẹp với điều đó. Đúng thế. Bầu lên những chấp sự trong ban mà đã kết hôn bốn hay năm lần, chỉ để làm cho nó được chấp nhận, cân đối được thu chi. Có một mục đích duy nhất bạn phải gặp, đó là, sự vâng lời của bạn đối với Đức Chúa Trời. Hãy giữ vững quan điểm và nói Lễ thật! Bị lạc, người bị lạc đường ở trong tình trạng mất phương hướng, người đó là người điên.

³⁰ Người dẫn đường có sự hiểu biết, đi như thế nào và làm điều gì. Đức Chúa Trời ở trong...Đức Chúa Trời đã luôn luôn gọi đến một người dẫn đường cho dân sự Ngài. Đức Chúa Trời không bao giờ sai trật. Ngài sai đến một người dẫn đường, nhưng bạn phải chấp nhận người dẫn đường đó. Hiểu không? Bạn phải tin điều đó. Bạn phải đi con đường người đó nói. Nếu bạn đi vào một đồng vắng, và người hướng dẫn của bạn nói “chúng ta hãy đi đường này,” và tuy nhiên bạn nghĩ bạn đi đường kia, bạn sẽ đi đến chỗ bị lạc. Thế thì khi bạn...Đức Chúa Trời ban đến cho chúng ta một người dẫn đường để chỉ đường chúng ta, chúng ta phải đi theo người dẫn đường đó. Cho dù chúng ta nghĩ gì, những gì trông có vẻ hợp lý và những gì trông lối bịch, chúng ta không phải là những đối tượng để tách rời điều đó, người dẫn đường là người duy nhất có thể làm điều đó.

³¹ Đức Chúa Trời, trong thời Cựu Ước, đã sai đến những tiên tri. Họ là những người dẫn đường, bởi vì Lời của Chúa đã đến với nhà tiên tri. Họ là những người dẫn đường. Họ đã giáo huấn dân sự như chúng ta đã nói tối hôm qua, về Ê-sai và Ô-xia. Họ được giáo huấn, và họ đã truyền lại cho dân sự và hướng dẫn họ. Và giờ đây Đức Chúa Trời đã luôn luôn sai đến những người dẫn đường của Ngài, Ngài luôn luôn không bao giờ không có một người dẫn đường, qua tất cả các thời đại. Đức Chúa Trời luôn luôn có người nào đó mà đã đại diện cho Ngài trên đất này, trong mọi thời đại.

³² Bây giờ, đôi khi người ta bỏ đi người dẫn đường, “sự sai trật,” như chúng ta gọi nó. Khi Chúa Jêsus còn ở đây trên đất, các bạn

không nhớ Chúa Jêsus đã nói với người Pha-ri-si chẳng, “Các người là những kẻ mù dẫn đường”? Những người dẫn đường bị mù, mù với những điều thuộc linh. Hiểu không? Bây giờ, họ được cho là họ là những người dẫn đường, dẫn dắt dân sự, dẫn dắt mọi người đến với sự cứu rỗi. Nhưng Chúa Jêsus phán, “Các người bị mù!” Và Ngài đã phán, “Hãy để mặc họ, vì nếu người mù dẫn người mù, cả hai sẽ chẳng rơi xuống hố sao?” Những người dẫn đường bị mù! Ô, thật thế gian đã bị ô nhiễm với điều đó, sự dẫn đường đui mù. Ngài không muốn bạn dựa vào sự hiểu biết riêng của mình. Đức Chúa Trời không muốn bạn dựa vào sự hiểu biết của mình hay ý tưởng của mình, hay bất cứ sự suy nghĩ nào do con người làm nên.

³³ Đức Chúa Trời sai đến một Đấng Dẫn Đường, và Đức Chúa Trời muốn bạn nhớ rằng đó là Đấng Dẫn Đường được chỉ định của Ngài. Và chúng ta phải nhớ đến Ngài. Ở đây Nó nói, Chúa Jêsus đã phán, “Ta sẽ không lia các ngươi đâu, nhưng Ta sẽ nài xin Cha và Ngài sẽ ban đến cho các ngươi Đấng Yên Ủi khác.” Và Đấng Yên Ủi này, khi Ngài đã đến, là để dẫn chúng ta vào mọi Lễ thật. Và Lời của Đức Chúa Trời là Lễ Thật, và Lời là Đấng Christ, “Ta là Đường Đi, Lễ Thật, và Sự Sống.” Ngài là Lời, “Ban đầu đã có Lời, và Lời ở cùng Đức Chúa Trời, Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Thế thì nếu chúng ta đi theo Đấng Dẫn Đường chân thật, Đức Thánh Linh, Ngài đã bảo cho chúng ta những gì Ngài đã thấy, những gì Ngài đã nghe, và Ngài đã tỏ ra cho chúng ta những việc mà sẽ đến. A-men. Thế đấy. Ngài sẽ chỉ cho bạn những việc sẽ đến.

³⁴ Và khi các giáo hội ngày nay chối bỏ Đấng đó, làm sao chúng ta có thể trông mong đi lên Thiên đàng được? Khi Đức Thánh Linh đã được ban đến cho chúng ta với mục đích là một Đấng Dẫn Đường, chúng ta sẽ lấy hồng y giáo chủ nào đó, giám mục nào đó, tổng giám sát nào đó, hay người nào đó như thế để dẫn đường chúng ta, khi mà Đức Thánh Linh đã được ban cho chúng ta để dẫn dắt chúng ta.

³⁵ Và Đức Thánh Linh luôn luôn nói về Lời. “Ta có nhiều chuyện nói với các ngươi, bây giờ các ngươi không thể hiểu được Nó, nhưng khi Ngài đến, thì Ngài sẽ dẫn dắt các ngươi với Nó.” Đó là

lý do sự đến của các Ấn. Lúc sự hoàn tất của Ấn thứ Bảy, sự mầu nhiệm của Đức Chúa Trời sẽ được hoàn tất, để biết Đức Chúa Trời là Ai, Ngài là gì, Ngài sống như thế nào, bản tính của Ngài, sự Hằng hữu của Ngài. Anh em được cho là mọi cách ở trên *đây* vào lúc đó, đây, mang chúng ta vào tầm thước vóc giạc trọn vẹn của các con trai và các con gái của Đức Chúa Trời, một Hội thánh mà đã được rửa sạch bằng Huyết của Đấng Christ, mà đã được mua không có tiền, được trả giá cho bởi Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ.

³⁶ Vậy thì, chúng ta đây này, một Đấng Dẫn Đường, và Ngài là Đấng Dẫn Đường được sắm sẵn của Đức Chúa Trời. Bây giờ, chúng ta đang đi qua một đồng vắng, và chúng ta đang ở trên đường nơi nào đó, và chúng ta không thể đi trên đường mà không có Đấng Dẫn Đường này. Và thách thức bất cứ ai cố gắng thay thế một người hướng dẫn nào khác! Nếu bạn làm thế, Ngài sẽ đem bạn đi ra khỏi hàng lối. Đấng Dẫn Đường này biết đường! Ngài biết toàn bộ con đường. Ngài biết mọi tư tưởng trong lòng bạn. Ngài biết mọi người mà có mặt ở đây. Ngài biết bạn là ai và bạn đã làm gì, và hết thảy về bạn. Ngài là Đấng Dẫn Đường của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh, và sẽ bày tỏ các sự việc cho bạn, và sẽ nói các sự việc mà Ngài đã nghe, có thể lặp lại từng lời của bạn lại ngay và nói những gì bạn đã nói. A-men. Nói bạn đã là những gì, điều gì bạn đã có, bạn đang đi đâu. Một Đấng Dẫn Đường, Đấng Dẫn Đường chính xác, và Ngài sẽ dẫn bạn vào mọi Lẽ thật, và Lời Ngài là Lẽ thật.

³⁷ Bây giờ, Đức Thánh Linh sẽ không bao giờ làm, nói “a-men” với loại tín điều nào đó do con người làm ra. Nó sẽ chỉ chấm câu Lời của Đức Chúa Trời với “a-men,” bởi vì Nó là vậy. Đức Thánh Linh sẽ không dẫn bạn đi đường nào khác. Bây giờ điều kỳ lạ là, rằng tất cả chúng ta, tất cả những giáo phái lớn của chúng ta và các thứ, chúng ta tuyên bố mỗi giáo phái được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh, và có nhiều sự khác biệt như có ngày và đêm trong tất cả chúng ta.

³⁸ Nhưng khi Phao-lô, người Pha-ri-si nhỏ bé đó mà đã nhận lãnh Đức Thánh Linh khi A-na-nia làm phép báp-têm cho ông, và ông đã đi vào xứ Ả-rập và học hỏi trong ba năm, trở lại, và

không bao giờ tham khảo ý kiến hội thánh về bất cứ điều gì trong mười bốn năm, và khi ông đến và gặp Phi-e-rơ, người đứng đầu hội thánh ở Giê-ru-sa-lem, họ đồng ý về sự Dạy dỗ. Tại sao? Đồng một Đức Thánh Linh! Ở đó Phi-e-rơ đã làm phép báp-têm như Danh Đức Chúa Jê-sus Christ, Phao-lô cũng đã làm như vậy mà không có người nào bảo cho ông. Nơi đó Phi-e-rơ đã dạy dỗ phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, và sự thánh hóa, và vân vân, Phao-lô cũng đã làm như vậy, mà không có sự tham khảo với hội thánh, bởi vì Nó là cùng một Đấng Dẫn Đường. Thế thì ngày nay làm sao chúng ta có thể là như thế khi người ta chối bỏ những Lễ thật này? Khi Phi-e-rơ đã dạy những gì ông đã làm về đường lối hội thánh là được đặt trong trật tự, Phao-lô có cùng sự Dạy dỗ như thế, vì họ có cùng Đấng Dẫn Đường đó.

³⁹ Đấng Dẫn Đường sẽ không đem một người đi trên đường *này*, và một người đi trên đường *kia*, và gửi người này đi hướng đông và người khác đi hướng tây. Đấy, Ngài sẽ giữ các bạn đi với nhau. Và nếu chúng ta sẽ chỉ để Đức Thánh Linh giữ chúng ta với nhau, chúng ta sẽ là một. Nếu—nếu chúng ta thật sự không để ma quỷ kéo chúng ta vào con đường sai trật, chúng ta sẽ đồng một lòng, một ý, một sự hòa hợp, bởi một Thánh Linh, Đức Thánh Linh, Đấng Dẫn Đường của Đức Chúa Trời mà sẽ dẫn chúng ta vào mọi Lễ thật. Đúng thế. Nhưng bạn phải đi theo Đấng Dẫn Đường của bạn. Vâng, thưa quý vị.

⁴⁰ Hãy xem Ni-cô-đem, ông đã cần một Đấng Dẫn Đường, tuy nhiên ông là một người thông minh. Ông là một giáo sư, khoảng tám mươi tuổi. Ông là một người thuộc phe Pha-ri-si, hay—hay người của Tòa Công luận, Hội đồng thành phố, Hội đồng Giáo phẩm. Ông là một trong những người vĩ đại nhất của họ, một giáo sư của dân Y-sơ-ra-ên, một bậc thầy về điều đó. Hãy suy nghĩ, một giáo sư lớn! Vâng, ông biết luật pháp, nhưng khi nó đến với việc sanh lại, ông cần một Đấng Dẫn Đường. Ông đang đói khát về vấn đề đó. Ông biết tại đó phải có điều gì khác lạ. Sự diễn đạt của ông đối với Đấng Christ tối hôm đó đã chứng minh điều ấy. Nó cũng chứng minh điều này, sự cảm nhận của những người còn lại, nhưng không một người nào trong họ có chính—chính sự bạo gan ông đã có. Không có một người nào trong họ

mà có thể đến gần nơi đó và làm những gì ông đã làm. Hết thấy các bạn, người ta, lên án Ni-cô-đem bởi việc đến ban đêm. Ông đã đến đó. Ông đã đến. Tôi biết có một số người thậm chí sẽ không khởi sự, ban ngày hay đêm. Nhưng ông đã đến đó, và ông đã cần một Đấng Dẫn Đường, và ông nói, “Thưa Thầy, chúng tôi,” từ Tòa Công luận, “chúng tôi biết Thầy là một Giáo sư đến từ Đức Chúa Trời.” Tại sao ông biết điều đó? Ngài đã được chứng thực. Xem đây, ông muốn biết sự tái sinh này có nghĩa là gì, và ông đã đi ngay đến với Đấng đúng, bởi vì Đức Chúa Trời đã xác chứng rằng Đây là Đấng Dẫn Đường của Ngài, Chúa Jê-sus. Hãy xem những gì ông đã nói, “Thưa Thầy, chúng tôi biết rằng Ngài là một Giáo sư đến từ Đức Chúa Trời, vì không ai có thể làm những việc mà Ngài làm, trừ phi Đức Chúa Trời ở cùng người ấy.”

⁴¹ Nó là sự xác chứng ở đó, rằng có một Đức Chúa Trời hằng sống ở bên trong Ngài. Những gì Ngài đã làm chứng, “Không phải Ta làm các công việc; chính là Cha Ta mà ở trong Ta. Quả thật Ta nói cùng các ngươi, Con không thể tự mình làm điều chi được; chỉ những gì Ngài thấy Cha làm, thì Con cũng làm như vậy. Việc Cha làm, và Ta cũng làm cho đến nay.” Nói cách khác, Đức Chúa Trời đã bày tỏ cho Ngài điều gì để làm, và Ngài đã đi và chỉ thực hiện điều đó. Ngài đã không làm bất cứ điều gì cho đến khi Đức Chúa Trời bảo Ngài làm điều đó. A-men. Đó là những sự kiện chân thật thẳng thắn của nó. Nếu như chúng ta chỉ hành động và chờ đợi cho đến khi Thánh Linh vận hành trong chúng ta để làm điều đó! Chính là điều đó. Và rồi bị lạc mất hoàn toàn trong Đấng Christ đến nỗi Ngài không phải hành động trên bạn giống như Ngài đã làm trên tôi, nhưng cái gậy đầu ngăn trước tiên của Ngài, bạn sẵn sàng và không điều gì sẽ ngăn cản bạn, bởi vì bạn biết đó là ý chỉ của Đức Chúa Trời.

⁴² Ông ấy cần một Đấng Dẫn Đường. Ngài là Đấng Dẫn Đường được chứng thực. Ông có thể được dẫn đường bởi Đấng Dẫn Đường này vì ông biết Người Dẫn Đường này được hà hơi bởi Đức Chúa Trời. Ông biết rằng những truyền thống mà ông đã phục vụ, có lẽ bởi người Pha-ri-si, người Sa-đu-sê, và bất cứ điều gì hơn nữa, ông đã phục vụ những tín điều kia từ đầu và đã thấy không có điều gì xảy ra. Nhưng ở đây có một Người đến trong bối

cảnh đó, nói rằng Ngài là Đấng Mê-si được hứa của Kinh Thánh. Rồi Ngài quay đi và làm chính những công việc của Đức Chúa Trời. Chúa Jê-sus phán, “Nếu Ta không làm các công việc của Cha Ta, thì các người đừng tin Ta. Nhưng nếu các người không thể tin Ta, hãy tin chính những việc Ta làm, vì chúng làm chứng về Ta.”

⁴³ Thế thì, không lạ gì Ni-cô-đem có thể nói, “Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy là một Giáo sư đến từ Đức Chúa Trời, vì không người nào có thể làm những việc mà Thầy làm nếu không có Đức Chúa Trời ở cùng Người.” Đấy, ông đã cần một Đấng Dẫn Đường, mặc dù ông là một bậc thầy của điều đó. Ông là bậc thầy của giáo hội ông. Ông đã có tước vị cao, và ông đã có—ông đã có những điểm nổi bật, và ông là một người vĩ đại; không nghi ngờ gì, những sự kính trọng từ tất cả mọi người khắp đất nước. Nhưng khi nó đến với sự được sanh lại, ông cần một Đấng Dẫn Đường! Chúng ta cũng vậy, vâng, chúng ta cần một Đấng Dẫn Đường.

⁴⁴ Cọt-nây, ông là một con người vĩ đại, một người đáng trọng. Ông đã xây các nhà thờ. Ông đã tôn trọng người Do-thái vì ông biết tôn giáo của họ thì đúng. Và ông đã bố thí, và ông đã cầu nguyện hằng ngày, nhưng khi Đức Thánh Linh đến (Điều gì đó được thêm vào hội thánh), ông cần một Đấng Dẫn Đường. Đức Chúa Trời đã ban cho ông Đức Thánh Linh. Ngài ban Nó trong con người của Phi-e-rơ, “Vì trong khi Phi-e-rơ còn đang nói những Lời này, thì Đức Thánh Linh đã giảng trên người.” [Băng trống—Bt.] Đức Chúa Trời đã dùng Đấng Dẫn Đường qua Phi-e-rơ. Ngài đã dùng Nó, bởi vì Ngài hướng dẫn Cọt-nây đến con đường đúng. Và trong lúc Phi-e-rơ còn đang nói, Đức Thánh Linh giảng xuống trên những dân Ngoại. Rồi ông nói, “Người ta có thể từ chối nước, về phép báp-têm cho những kẻ này sao?” Đấy, vẫn Đấng Dẫn Đường đang nói, không phải Phi-e-rơ. Bởi vì đó là một nhóm người Do Thái...hay dân Ngoại, “không tinh sạch, dơ dáy” đối với ông, và ông thậm chí đã không muốn đi. Nhưng Đấng Dẫn Đường phán, “Ta đang sai đến cho người.” Bạn làm những việc mà bạn không nghĩ mình sẽ làm, khi Đấng Dẫn Đường điều khiển hoàn toàn, khi bạn để Ngài hướng dẫn mình. Ồ, tuyệt vời biết bao là được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh. Ngài là Đấng Dẫn Đường. Tốt lắm. Ngài đã phán qua Phi-e-rơ và bảo ông điều gì ông

phải làm. Rồi khi tất cả họ đều đã nhận lãnh Đức Thánh Linh, ông nói rằng, “Chúng ta không thể từ chối nước, xét thấy những kẻ này đã nhận lấy Đức Thánh Linh như chúng ta lúc ban đầu.” Và họ đã làm phép báp-têm cho họ như Danh Đức Chúa Jêsus. Bấy giờ, Ai đã dẫn dắt ông làm điều đó? Đấng Dẫn Đường mà đã ở trong ông. Chúa Jêsus đã chẳng phán cùng họ rằng, “Đừng lo các ngươi sẽ nói gì, bởi vì không phải các ngươi đang nói; ấy là Cha mà ở trong các ngươi, Ngài làm việc nói?” A-men.

⁴⁵ Hoạn quan, đang đi xuống từ thành Giê-ru-sa-lem. Và Đức Chúa Trời đã có một Đấng Dẫn Đường trên thế gian vào lúc đó, là Đức Thánh Linh, và Ngài đã dùng một người xuống đó mà được đầy dẫy với Đấng Dẫn Đường này. Thậm chí ông không phải là một thầy giảng đạo, ông hầu như là một chấp sự. Và ông đã ở dưới đó chữa lành người đau và đuổi quỷ, và đang gây ra một sự xôn xao lớn, sự vui mừng lớn trong thành phố. Ông có hàng trăm người vây quanh ông, và Đấng Dẫn Đường phán, “Đường đó khá xa, chúng ta hãy đi trở lại con đường này.” Ông đã không tranh cãi với Đấng Dẫn Đường của mình.

⁴⁶ Đừng bao giờ tranh cãi với Lời của Đấng Dẫn Đường của bạn. Hãy đi theo Ngài. Nếu bạn không đi theo, bạn đi đến chỗ lạc đường. Và, nên nhớ, khi bạn lìa khỏi Ngài, thì bạn đi theo lối riêng của mình, vì thế chúng ta muốn giữ sự gần gũi với Đấng Dẫn Đường.

⁴⁷ Vì thế trên đường đi, Ngài phán, “Hỡi Phi-líp, bây giờ hãy rời khỏi nhóm người này, và đi vào trong đồng vắng ở đó không có bất cứ người nào. Nhưng Ta đang sai ngươi ra đó, và sẽ có một người nào đó khi Ta sai ngươi đến đó.” Tại đây có một hoạn quan đơn độc, ông là một người quan trọng với nữ hoàng nước Ê-ti-ô-pi. Vì vậy ông đang trên đường trở về, đang đọc Sách Ê-sai. Và Đấng Dẫn Đường phán, “Hãy lại gần xe ngựa đó.”

Và người đã nói, “Ông hiểu Lời mình đọc đó chẳng?”

⁴⁸ Ông ấy trả lời rằng, “Làm sao tôi có thể hiểu được khi chẳng có ai chỉ dẫn tôi?” Ô, chao ôi! Nhưng Phi-líp đã có Đấng Dẫn Đường. A-men. Và người đã bắt đầu từ chỗ Kinh Thánh đó, và đã giảng Đấng Christ cho ông. A-men. Đấng Dẫn Đường! Không nói với ông ấy về tín điều nào đó, người nói với hoạn quan về

Đấng Dẫn Đường, Đấng Christ! Và người đã làm phép báp-têm cho ông ấy ngoài đó bằng nước. Chắc chắn, là vậy. Ồ, tôi thật thích điều đó!

⁴⁹ Khi dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi xứ Ai-cập để vào miền đất hứa, trong Xuất Ê-díp-tô 13:21, Đức Chúa Trời đã biết rằng họ chưa bao giờ đi lại con đường ấy trước đó. Nó chỉ có bốn mươi dặm, nhưng tuy nhiên họ cần điều gì đó để đi với họ. Họ có thể lạc đường của mình. Vì thế Ngài, Đức Chúa Trời, đã ban cho họ một Đấng Dẫn Đường. Xuất Ê-díp-tô 13:21, điều gì đó giống như điều này, “Ta sai Thiên sứ của Ta đi trước các ngươi, là Trụ Lửa, để giữ các ngươi đi trong đường lối,” để dẫn đường họ vào miền đất hứa này. Và dân Y-sơ-ra-ên theo sau Đấng Dẫn Đường đó, Trụ Lửa (ban đêm), Trụ Mây ban ngày. Khi Nó dừng lại, họ đã dừng lại. Khi Nó di chuyển, họ cũng đã di chuyển. Và khi Ngài đã dẫn họ đến gần xứ, và họ không xứng đáng để đi qua, Ngài đã dẫn họ trở lại trong đồng vắng lần nữa. Ngài sẽ không đi với họ.

⁵⁰ Đó là những gì xảy ra, với hội thánh ngày nay. Không nghi ngờ gì ngoài sự kiên nhẫn của Đức Chúa Trời ngày nay, giống như đã có trong thời Nô-ê, hội thánh ắt hẳn đã chết nếu nó đã chỉ chỉnh sửa và sắp đặt thứ tự. Nhưng Ngài phải dẫn chúng ta đi vòng quanh và vòng quanh và vòng quanh.

⁵¹ Y-sơ-ra-ên đã không biết, khi họ đang la lớn, khi thấy những quân lính chết của Ê-díp-tô, những con ngựa chết đuối, những xe ngựa của vua Pha-ra-ôn bị lật chìm xuống, họ đã chiến thắng, Môi-se ở trong Thánh Linh, hát ngợi khen trong Thánh Linh, Mi-ri-am nhảy múa trong Thánh Linh, và các con gái Y-sơ-ra-ên chạy lên và chạy xuống bờ sông, la lớn và nhảy múa, họ chỉ được sống vài ngày bằng sữa và mật ong. Họ đã không biết là bốn mươi năm đã qua đi, bởi vì họ bắt đầu làm bầm chống lại Đức Chúa Trời và Đấng Dẫn Đường.

⁵² Và chúng ta thấy chính mình cũng cách đó. Tôi đi đến Shreveport sau khi ở đây. Và Đức Thánh Linh ngự xuống vào Ngày lễ Tạ ơn, cách đây năm mươi năm, ở—ở Louisiana, vào Ngày lễ Tạ ơn. Hội thánh đã sa sút từ đó đến nay như thế nào! Các bạn có nhận biết rằng giáo hội Công giáo La Mã lúc ban đầu của nó là giáo hội ngũ tuần không? Đó là sự thật. Đúng thế. Nó là

giáo hội ngũ tuần, nhưng những người có quyền cao chức trọng theo lễ nghi cứng nhắc bắt đầu đi vào và thay đổi lời—lời Kinh Thánh của Đức Chúa Trời theo những truyền thống của họ, thêm vào Nó những tín điều, và vân vân. Và nhìn những gì họ có ngày nay, không có một dấu vết của lời Kinh Thánh ở trong đó chút nào. Họ đã thay thế điều gì đó bằng điều gì khác, một mẫu bánh mì thay cho Đức Thánh Linh. Họ đã thay thế sự rảy nước thay cho sự nhận chìm vào trong nước. Họ đã thay thế “Cha, Con, và Thánh Linh” thay vì “Đức Chúa Jêsus Christ.” Họ đã thay thế tất cả những điều khoản vĩ đại này của Đức Chúa Trời mà đã được đề ra cho chúng ta, và họ đi xa, ra xa, cách ra khỏi sự Dạy dỗ của Kinh Thánh.

⁵³ Và Ngũ Tuần đã sa sút ở Louisiana, cách đây năm mươi năm, và nếu nó đứng được hai trăm năm nữa, nó sẽ đi ra xa hơn giáo hội Công giáo hiện có, nếu nó cứ xuống dốc như năm mươi năm đã qua này, bởi vì người ta chỉ đang thêm vào nó mọi lúc, thường xuyên. Những nhà truyền giáo khôn mẩu thuở xưa đã qua đời. Những buổi nhóm đường phố, các bạn không bao giờ còn nghe đến nữa. Tất cả điều mà chúng ta có là một đám Hollywood thêm vào đó, những phụ nữ tóc quăn mặc quần soóc, tô vẽ mặt mày, và mọi thứ khác, tự xưng họ là tín đồ Cơ-đốc. Một số Ricky trẻ tuổi với cây đàn ghi-ta, chạy lên và chạy xuống nơi đó, và phụ nữ mặc áo đầm quá chật giống như một...giống như một xúc xích da với da—da để lộ ra ngoài, hầu như, lắc người lên quanh trên bụi giăng, chạy lên và chạy xuống bụi giăng, nhảy múa với lỗ tai đeo bông, và một trong những người này ở đây cắt tóc theo lối phụ nữ mới, rồi tự xưng đó là Cơ-đốc giáo.

⁵⁴ Những gì chúng ta cần là một tôn giáo nóng cháy khôn mẩu thuở xưa, Đức Chúa Trời đã ban đến, mà sẽ đốt cháy tính chất trần tục đó ra khỏi hội thánh. Chúng ta cần trở lại với Đức Thánh Linh và Lửa, trở về với việc mà đốt hết rác rưởi, mang sự giảng dạy khôn mẩu xưa trở lại, đưa Thiên đàng lên cao, và nòng súng nhắm thẳng vào, địa ngục nóng hực. Chúng ta cần loại giảng dạy đó. Nhưng anh em làm điều đó ngày nay, hội chúng của anh em sẽ loại anh em ra ngoài.

⁵⁵ Thỉnh thoảng những thầy giảng tốt bị dẫn chệch ra khỏi đường vì hội chúng của họ. Đó là nguyên nhân tôi không có giáo phái. Tôi có một cơ quan đầu não, đó là từ Thiên đường. Bất cứ nơi nào Ngài sai đi, tôi đi đến đó. Bất cứ điều gì Ngài phán, tôi nói. Chúng ta không có giáo phái. Hội thánh này bao giờ nói về giáo phái, bạn sẽ mất mục sư của bạn ngay lúc đó. Tôi sẽ không quanh quẩn nó, dầu chỉ năm phút. Mọi giáo hội mà từng đặt tên cho để đi đến hạt giống, và nói với tôi người ta đã không làm thế, và nói với tôi người ta đã từng sống lại. Đức Thánh Linh được ban xuống để dẫn dắt hội thánh, không phải nhóm người nào đó. Đức Thánh Linh thông biết mọi sự. Con người trở nên cứng nhắc, lãnh đạm.

⁵⁶ Đức Chúa Trời đã phán với họ rằng Ngài sẽ ban cho họ một Đấng Dẫn Đường, Ngài sẽ dẫn dắt họ đi trong đường lối. Và chừng nào họ đi theo Trụ Lửa đó, thì họ bình an vô sự. Ngài đã dẫn họ đến gần cửa miền đất hứa, và rồi cho đến lúc Ngài để cho đi. Lúc đó Giô-suê, một chiến binh vĩ đại đó, còn nhớ ngày đó ông đã nói với họ, “Hãy làm cho mình nên thánh, ngày thứ ba Đức Chúa Trời sẽ mở sông Giô-đanh ở đây ra và chúng ta sẽ đi ngang qua?” Bây giờ hãy xem những gì ông đã nói (tôi thích điều này) trong Kinh Thánh, ông nói, “Hãy ở lại gần đằng sau Hòm giao ước, vì các ngươi chưa đi qua đường này trước đây.”

⁵⁷ Hòm giao ước là gì? Là Lời. Đừng đi lại trên những lộ trình giáo phái của anh em hiện giờ, hãy ở lại ngay đằng sau Lời, bởi vì anh em chưa bao giờ đi qua đường này trước đây. Và, hỡi anh em, nếu đã từng có một lần mà giáo hội Cơ-đốc phải xem xét chính mình, là ngay bây giờ. Chúng ta ngay bây giờ ở nơi mà buổi nhóm vĩ đại này sẽ diễn ra ở La Mã ngay bây giờ, sự khác biệt được tạo ra, sự liên hiệp của các giáo hội, khi tất cả những giáo phái này được liên minh lại với nhau để hình thành một hình ảnh của con thú, thật chính xác những gì Kinh Thánh nói. Và anh em biết những gì chúng tôi đã nói sáng nay trong những Sứ điệp. Và chúng ta ở đây, chỉnh đốn lại mọi việc ngay tại cửa, và nhiều người vẫn theo sau tín điều. Tốt hơn anh em ở lại đằng sau Lời! Lời sẽ dẫn dắt anh em vượt qua, vì Lời là Đấng Christ, và Đấng Christ là Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời là Đức Thánh Linh.

58 Hãy ở lại đằng sau Lờ! Ồ, vâng, thưa quý vị! Hãy ở lại với Đấng Dẫn Đường đó. Hãy ở lại ngay đằng sau Nó. Đừng ở trước Nó, anh em hãy ở lại đằng sau Nó. Hãy để Nó dẫn đường anh em, đừng để anh em dẫn đường Nó. Anh em hãy để Nó hành động.

59 Giô-suê đã nói, “Này, các người chưa bao giờ đi đường này trước đây, các người không biết gì về con đường.”

60 Đó là nan đề ngày nay. Bạn không cần người hướng dẫn để dẫn đường bạn đi xuống đại lộ. Ồ, bạn biết hết thảy những lối đi và mọi thứ khác. Bạn biết tất cả phương cách để phạm tội. Không có...Ồ, bạn đi quanh quẩn trong một thời gian dài. Không cần người nào cố gắng nói cho bạn về điều đó, bạn biết tất cả đường tắt. Đúng thế, mọi tội lỗi, bạn biết hết thảy về nó. Không ai phải nói cho bạn biết cách ăn cắp như thế nào; bạn biết điều đó. Không ai phải bảo bạn cách chửi rửa như thế nào; bạn biết điều đó. Không ai phải bảo bạn cách làm những việc tội lỗi này như thế nào, bởi vì nó được thông báo trên mỗi cây cối khắp mọi nơi.

61 Nhưng, nên nhớ, hồi các bạn là những tín hữu Cơ-đốc, bạn đã vượt qua. Bạn đi vào Xứ khác. Bạn được sanh lại. Bạn đang ở trong Xứ, một Xứ Thiên đàng. Bạn được ở trong miền Đất hứa.

62 Bạn có thể nhìn, bạn biết con đường của mình ở quanh đây. Ồ, chao ôi, vâng. Bạn biết điều gì—điều gì, cách để chịu đựng một tay đánh bạc nào đó. Bạn biết súc sắc là gì, khi nó lăn, nó có ý nghĩa gì, và mọi việc giống như thế. Nhưng khi đến để biết sự nên thánh và sự công nghĩa và quyền năng của Đức Chúa Trời, và bằng cách nào Đức Thánh Linh vận hành và những gì Nó làm, tốt hơn bạn ở lại ngay đằng sau Lờ, Đấng Dẫn Đường. Hiểu không? Bạn chưa bao giờ đi qua đường này trước đây.

63 Ồ, bạn nói, “Tôi là một người khá thông minh, tôi đã có—tôi đã có hai tấm bằng ở đại học.” Tốt hơn bạn nên quên nó đi. Vâng, thưa quý vị.

64 “Tôi đã học qua thần học viện.” Tốt hơn bạn nên quên nó đi. Vâng. Tốt hơn bạn nên ở lại đằng sau Đấng Dẫn Đường. Hãy để Ngài dẫn dắt bạn. Ngài biết đường; bạn không biết. Bạn chưa đi qua đường này trước đây. “Ồ,” bạn nói, “họ có.”

65 Hãy xem họ có không. Chúa Jêsus đã phán, “Những ai mà đã đi qua đường này, những dấu hiệu này sẽ đi theo họ. Lấy Danh Ta, họ sẽ trừ quỷ, dùng tiếng mới mà nói; hay bắt rắn hoặc uống giống chi độc, nó sẽ chẳng hại gì. Nếu họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ được lành.” Phần lớn họ khước từ Nó, chối bỏ Nó, thậm chí nói Nó không được hà hơi. Họ không đang đi theo Đấng Dẫn Đường. Họ đang đi theo tín điều của con người làm ra. Tốt hơn là bạn nên ở lại ngay đằng sau Lời, vì bạn chưa đi qua đường này, bạn biết đấy.

66 Nhưng bạn được tái sanh, và bạn đã được sanh trong sự thánh khiết. Bạn chưa đi qua đường này trước đây. Bạn đã qua-... Nếu bạn đi qua đường này, bạn phải đến qua sự thánh khiết, bởi vì nó là một vùng Đất mới, một Đời sống mới, một dân mới.

67 Bạn sẽ đến với hội thánh và bạn nghe ai đó đứng lên, la lớn, “Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Halêlugia!”

68 Thế nào, bạn sẽ nói, “Chao ôi, trời ơi, người ta không bao giờ làm như thế tại nhà thờ của tôi! Tôi sẽ đứng dậy và đi ra ngoài!” Ừ-m. Hiểu không? Hãy cẩn thận.

69 Hãy ở lại đằng sau Lời, bây giờ, hãy để Đấng Dẫn Đường dẫn dắt bạn. “Ngài sẽ dẫn các ngươi vào mọi Lẽ thật, và bày tỏ những điều này mà Ta đã nói với các ngươi. Ngài sẽ chỉ ra cho các ngươi điều đó. Ngài sẽ nói cho các ngươi điều sẽ đến,” Đấng Dẫn Đường thật. Đừng đi đến giám mục nào; hãy đi đến với Đấng Dẫn Đường. Đừng đi đến với bất cứ ai ngoài Đấng Dẫn Đường. Ngài là Đấng được sai đến để dẫn đường bạn. Ngài là Đấng mà sẽ làm điều đó. Đức Chúa Trời đã sắm sẵn cho bạn một Đấng Dẫn Đường. Hãy nhận lấy đường lối sắm sẵn của Đức Chúa Trời.

70 Nan đề của nó là ngày nay, rằng nhiều người đến nhà thờ chỉ ngồi vài phút, điều gì đó diễn ra mà họ không có trước đây.

71 Tôi khâm phục một phụ nữ nhỏ bé của một giáo hội theo nghi thức lạnh lùng, vừa cầu nguyện cho cô ấy. Đức Chúa Trời sẽ chữa lành cho cô ấy. Cô đã không hiểu điều này. Cô ấy đã không biết gì về điều này. Cô bước vào, cô nói mình đã không biết. Nhưng tôi bảo cô ấy, “Hãy tiến lên và gặp tôi.” Cô ấy thuộc loại nhút nhát và ngần ngại, nhưng Đấng Dẫn Đường cứ nói với cô, “Hãy tiến

lên.” Cô đã có điều đó. Chính là điều đó. Đấy, đó là bởi vì Đức Thánh Linh dẫn đường chúng ta đến những việc này. Đấy, Đức Chúa Trời có một đường lối sẵn sẵn.

⁷² Bạn có bao giờ...Bạn có để ý những con vịt trời bay ngang qua, giống như những con ngan bay về phía nam không? Ô, bây giờ nên nhớ, con vịt xiêm già đó được sanh ra ở trên một ao nước nơi nào đó đằng xa kia. Nó không biết hướng đông, bắc, tây, và nam gì cả. Nó không biết gì ngoài ao nước mà ở trên những dãy núi ở Canada. Nó không bao giờ ra khỏi cái ao đó, nhưng nó được sanh ra để làm con vật đầu đàn. Con vịt đực nhỏ bé kia được sanh ra để làm đầu đàn. Và điều trước tiên, một đêm nọ có một trận tuyết lớn đến trên đỉnh núi. Điều gì đã xảy ra? Cơn gió lạnh đó thổi nhẹ qua đó. Tôi có thể hình dung ra nó run rẩy, nói, “Mẹ ơi, điều này nghĩa là gì?” Đấy, nó chưa bao giờ cảm thấy thời tiết lạnh trước đó. Nó bắt đầu để ý chung quanh, nó bắt đầu để ý thấy bờ ao, nó bắt đầu đóng băng, băng đang đến trên mặt ao. Nó không biết, nhưng đột nhiên...Nó được sinh ra để làm kẻ dẫn đường của bầy vịt xiêm đó. Nó sẽ nhảy ngay ra giữa ao đó khi nó sợ hãi. Bạn có thể gọi như thế nếu bạn muốn. Chúng ta gọi đó là sự hà hơi, hay là bạn có thể gọi nó là, ồ, chỉ là bản năng, bất cứ điều gì. Nó sẽ bay thẳng ra ngay giữa ao đó, hướng cái mỏ nhỏ đó lên giữa không trung, và kêu, “Honk-honk, honk-honk!” Và mọi con vịt trong ao sẽ bơi đến với nó. Tại sao? Chúng biết kẻ dẫn đường của chúng, chỉ bằng cách tiếng kêu của nó.

⁷³ “Lại nếu kèn trời tiếng lộn xộn, thì ai sửa soạn mà ra trận?” Đúng. Ai có thể chuẩn bị chính mình cho trận chiến nếu kèn trời tiếng lộn xộn?

⁷⁴ Vậy thì, nếu con vịt nhỏ bé đó cất tiếng không rõ ràng, ai sẽ sẵn sàng để bay? Con vịt già đó sẽ dán cái mỏ chim nhỏ ở ngoài đó, và la lớn, “Honk-honk, honk-honk!” Và mọi con vịt nhỏ sẽ đến với nó. “Honk-honk, honk-honk!” Chúng đây rồi. Một ngày lễ kỷ niệm đặc biệt như thế sẽ tổ chức, ngay ở giữa ao đó, chỉ quay lại và quay lại và quay lại. Sau một hồi nó cảm thấy đang tiến lên, nó phải rời đi. Nó sẽ hạ đôi cánh nhỏ bé xuống và bay khỏi ao đó, bay lên không trung và đảo lộn bốn hay năm lần, và cứ bay thẳng đến Louisiana như có thể được, mọi con vịt trời bay theo

sau nó. “Honk-honk, honk-honk,” nó đến đây. Tại sao? Nó là kẻ dẫn đường! A-men! Những con vịt biết kẻ dẫn đường của nó, hội thánh lại không. Vâng, nó biết điều gì để làm.

⁷⁵ Hãy xem chúng những con ngỗng già, từ sự thăm dò ở Alaska. Bây giờ, có một con ngỗng đực già luôn luôn dẫn đường chúng, và bầy ngỗng phải nhìn theo con ngỗng đực đó thật tin cậy. Chúng phải biết điều mà con ngỗng đực đó đang nói. Bạn đã đọc điều đó trong tạp chí *Look* ở đây cách đây khoảng bốn năm, mà nói về một con ngỗng đực già một lần không biết nó đang làm gì, và nó dẫn cả bầy ngỗng bay qua nước Anh không? Đúng thế. Trước đó chúng chưa bao giờ biết nước Anh. Tại sao? Chúng không bao giờ để ý đến kẻ dẫn đường của chúng—của chúng. Con ngỗng đực già đó đã không biết nó đang đi đâu. Và vậy thì chúng bay qua nơi đó và không thể trở về.

⁷⁶ Đó là vấn đề với cả đám ngỗng này ngày nay, chúng vẫn di chuyển thành đàn. Người ta nói, tạp chí *Look* đó nói rằng, những con ngỗng di chuyển từng đàn này và bay khắp cả nước Anh, nhưng chúng không biết làm thế nào để trở về. Đó là cách của một số trong *những con ngỗng* đầu đàn mà tôi biết. Quý vị có một đám đông người, và một buổi nhóm kéo dài quan trọng, và có một nhà phục hưng nào đó đến và giảng trong một thời gian, nhưng quý vị không biết mình đang đi đâu. Họp thành đám đông lại đi lòng vòng lòng vòng với nhau, bởi vì bạn có ngỗng đực nào đó dẫn đường bạn đi lạc vào một cuộc chơi giáo phái; và không trở lại với Lời của Đức Chúa Trời, trở về với phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Và rồi chúng ta tự hỏi tại sao chúng ta không có sự phục hưng trong thời đại mình. Ừ-m. Hiểu không? Bạn phải có được Tiếng rõ ràng nào đó! Tiếng đó là kèn Phúc âm đang thổi ra Phúc âm, từng Lời của Đức Chúa Trời. Không phải giáo điều, không phải giáo phái; nhưng là Kinh Thánh, Đức Thánh Linh. “Những kẻ tin sẽ được những dấu lạ này.” Hiểu không? Và đó là con đường họ đi.

⁷⁷ Người ta nói, có lần một con ngỗng đực già, đã làm cả bầy ngỗng chết, khi cố gắng bay qua bóng tối, chính nó, không biết mình đang đi đâu, và tất cả chúng đụng vào núi ở đó, và một số trong chúng bị tan nát từng mảnh, vỡ ra. Chắc chắn vậy! Chúng

phải biết âm thanh rõ ràng của chúng. Con vịt già nhỏ đó, nếu nó đã có âm thanh rõ ràng và cả đàn đều biết nó, thì chúng có sự hân hoan vui vẻ của bầy và chúng bay đi về hướng nam. Chúng đi xuống đó để làm gì? Ở đó trời không lạnh.

⁷⁸ Vậy thì, nếu Đức Chúa Trời ban cho con vịt có đủ giác quan để biết cách mà tránh cái lạnh, thì Ngài phải ban cho hội thánh như thế nào? Nếu một con vịt có thể làm điều đó bằng bản năng, còn Đức Thánh Linh trong hội thánh thì thế nào? Nó phải dẫn chúng ta từ những nghi thức cũ kỹ và những tín điều và các thứ, để vào một phép báp-têm đầy vinh hiển, tuyệt vời bằng Đức Thánh Linh. Nó mang lại quyền phép, sự hiểu biết, lòng kiên nhẫn, sự tin kính, và Đức Thánh Linh. Đó là điều mà Đấng Dẫn Đường chân thật sẽ dẫn dắt, bởi vì Ngài sẽ không thở ra điều gì ngoài Phúc âm, chỉ Lời của Đức Chúa Trời. Chắc chắn vậy, bạn cần một Đấng Dẫn Đường!

⁷⁹ Khi mà, những người thông thái, họ không biết gì về Đức Chúa Trời. Họ là—họ là những người làm phép thuật, những thuật sĩ. Họ đã ở khắp phương đông. Bạn biết đó, Kinh Thánh đã nói, “Chúng ta đã thấy Ngôi Sao Ngài ở phương Đông, nên đến đặng thờ lạy Ngài.” Họ đến từ phương tây, họ nhìn phương đông và đã thấy Ngôi Sao Ngài...hay là nhìn phương tây, họ đã ở phương Đông. “Chúng tôi đã ở bên Đông phương, và thấy Ngôi Sao Ngài bên phương tây.” Hiểu không? “Chúng tôi đã thấy Ngôi Sao Ngài bên phương Đông.” Và, đấy, họ đã ở bên phương Đông. “Khi chúng tôi ở phương Đông chúng tôi đã thấy Ngôi Sao, và chúng tôi đến đặng thờ lạy Ngài.”

⁸⁰ Tôi có thể tưởng tượng thấy những người đó sẵn sàng để đi. Tôi có thể hình dung một trong những bà vợ của họ nói với người ấy, nói, “Này, tất cả mọi thứ đều đã đóng gói, nhưng la bàn của ông đâu?”

Ông ấy nói, “Tôi—tôi sẽ không dùng la bàn lần này.”

⁸¹ Nói, “Làm sao ông sẽ qua được những dãy núi?” Nên nhớ, họ phải vượt qua Sông Tigris và đi xuống qua những đồng bằng, và...tại sao, họ đã có cuộc hành trình hai năm trên lưng lạc đà. Họ sẽ làm điều đó như thế nào? Nói, “Ồ, ông thậm chí không dùng đến la bàn.”

Nói, “Không.”

“Ông đi bằng cách nào?”

82 “Tôi đang đi bằng đường lối sấm sắn của Đức Chúa Trời. Ngôi Sao đó trên xa kia sẽ dẫn đường tôi đến gặp Vua ấy.” Đúng là thế.

83 “Chúng ta đã thấy Ngôi Sao Ngài ở Đông phương, và đi theo Nó suốt đường ở phương tây đến đây, để thờ lạy Ngài. Ngài ở đâu?” Họ đi theo đường lối sấm sắn của Đức Chúa Trời. Họ đã bị trói buộc với một đồng tín điều ở dưới đó trong một thời gian ngắn. Họ đã đi vào Giê-ru-sa-lem và bắt đầu đi lên đi xuống đường phố, những con người ăn mặc đẹp đẽ nhất này, nói, “Ngài ở đâu? Vua dân Giu-đa Ngài được sanh tại đâu?” Ồ, đó là đầu, đó là Giê-ru-sa-lem. Chắc chắn giáo hội lớn đó phải biết chút gì về Điều đó. “Ngài ở đâu? Vua dân Giu-đa Ngài được sanh ra ở đâu? Chúng tôi đã thấy Ngôi Sao Ngài bên Đông phương, chúng tôi đến để thờ lạy Ngài. Ngài ở đâu?”

84 Ồ, họ đi qua đến mục sư *A gì đó* và đến thầy tế lễ thượng phẩm *A gì đó*, không một ai biết gì về Điều đó cả. “Ồ, có một Đấng được sanh ra Vua của dân Giu-đa, Ngài ở đâu?” Họ không biết.

85 Nhưng có một đám người chần chĩn ở ngoài sườn đồi kia thật sự có một thi giờ tuyệt diệu, vâng, thưa quý vị, bởi vì họ đã có đường lối sấm sắn của Đức Chúa Trời.

86 Vì thế họ ở lại quanh quẩn nơi ấy, và người ấy nói thẳng thắn, “Tôi sẽ nói với các anh những điều chúng ta nên làm, chúng ta nên có một buổi họp ban điều hành.” Vì vậy họ tập họp trong Tòa Công Luận, và—và nghĩ xem thử họ đã nghe bất cứ điều gì về Điều đó không. “Không, chúng tôi không biết gì về Nó cả.”

87 Điều đó cũng giống như ngày nay. Họ không biết gì về Đấng Dẫn Đường này, Đức Thánh Linh này mà chữa lành, làm đầy đầy, cứu vớt, đang đến lần nữa. Đấng Dẫn Đường mà đã bảo chúng ta tất cả những việc này đã xảy ra, tại đây chúng ta ở ngay giữa họ. Một Đấng Phân Biệt của những ý tưởng trong lòng; họ không biết đến Điều đó chút nào, họ gọi Nó là thần giao cách cảm hay cái gì đó. Họ không biết gì để nói về Nó.

88 Vì thế, bạn thấy, những nhà thông thái này, chừng nào mà... Nên nhớ, khi họ đi vào thành Giê-ru-sa-lem, Ngôi Sao đã biến

mất. Và chừng nào bạn còn tìm kiếm những tín hiệu và con người của giáo phái để dẫn dắt bạn đến với Đức Chúa Trời, thì sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời sẽ lìa bỏ bạn. Nhưng khi họ bị đau ốm và mệt mỏi vì nó, và lìa bỏ chúng, lìa bỏ những tín hiệu và những giáo phái của những người Do-thái kia, và đi ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, thì Ngôi Sao lại xuất hiện và họ vui mừng sung sướng tột bậc. Họ đã thấy lại Đấng Dẫn Đường! Ô, sự việc là thế nào, đi vào vài nhà thờ hình thức trang trọng lạnh lẽo cũ kỹ, rồi trở lại với một hội thánh tốt đẹp đang nóng cháy, thấy Đấng Dẫn Đường đang dẫn dắt, thật khác nhau làm sao! Vâng, “Chúng ta đã thấy Ngôi Sao Ngài bên Đông phương nên đến đặng thờ lạy Ngài.”

⁸⁹ Giô-suê đã nói với họ, “Bây giờ các ngươi hãy đi theo sau Hòm giao ước, bởi vì các ngươi chưa bao giờ đi đường này trước đây.” Đức Chúa Trời sẽ không cho phép Hòm giao ước đó đi bất cứ nơi nào ngoài chỗ thích hợp. Mọi người phải theo sau Nó, và Nó đã đi thẳng qua sông Giô-đanh.

⁹⁰ Ngày nay cũng vậy, bởi Đức Thánh Linh. Vâng, thưa quý vị. Điều duy nhất mà chúng ta biết, đó có phải là Đức Thánh Linh hay không, chúng ta thấy sự biểu lộ-...những sự biểu lộ của Nó, những sự biểu lộ chứng thực Lời của Đức Chúa Trời.

⁹¹ Bây giờ, cách đây không lâu, một đám anh em đồng lao có huyết và dầu, và điều đó tạm được nếu họ muốn làm theo cách đó. Tôi...Đó không phải là một sự chứng thực đối với tôi. Chính là cần một sự chứng thực Kinh Thánh, đấy, chừng nào mà nó đang chứng thực những gì Đức Chúa Trời đã phán, điều đó tốt. Họ nói, “Đây là lý do bạn đã có Đức Thánh Linh, bạn đã có dầu trong tay mình.” Vậy thì, tôi—tôi không thể chấp nhận vì việc đó. Hiểu không? Không, tôi không tin dầu đó có bất cứ điều gì để làm với nó. Và nếu huyết đó đi tới sự chữa lành và sự cứu rỗi, điều gì đã xảy ra với Huyết của Đức Chúa Jê-sus Christ? Nếu dầu đó chữa lành, còn về những lần roi Ngài chịu thì thế nào? Hiểu không? Hiểu không?

⁹² Tôi thích chờ Đấng Dẫn Đường đến, để mang bạn đến với Lễ thật của Lời, rồi bạn biết bạn là con số không và bạn sẵn sàng cho sự đếm ngược. Đúng thế, sẵn sàng để bay đi. Vâng, thưa quý

vị. Vâng, bởi vì sao? Đấng Dẫn Đường là Đấng Mà làm cho nó thành hiện thực.

⁹³ Tôi đã có một câu Kinh Thánh ở đây, tôi đã đưa ra những câu Kinh Thánh này, nhưng tôi muốn đọc câu này. Đó là Phi-e-rơ Nhì, chương thứ 1, câu thứ 21.

Vì...chẳng hề có lời tiên tri nào trong các thời xưa là bởi ý con người mà ra: nhưng bởi những người thánh của Đức Chúa Trời đã nói khi họ được cảm động bởi Đức Thánh Linh.

⁹⁴ Lời tiên tri đã đến bằng cách nào? Không phải bởi ý người, những tín điều giáo phái; nhưng bởi ý của Đức Chúa Trời, khi những con người thánh khiết đã được cảm động bởi Đức Thánh Linh. Ngài luôn luôn là Đấng Dẫn Đường của Đức Chúa Trời. Đó là Đức Thánh Linh mà ở trong Trụ Lửa đó, đó là Đức Thánh Linh, bất cứ ai đều biết đó là Đấng Christ. Môi-se đã từ bỏ xứ Ai-cập, coi sự sỉ nhục vì Đấng Christ giàu có hơn xứ Ai-cập đó. Đấng Christ là Đấng đó. Ồ, khi họ đứng ra đó và nói, “Ồ, Thầy nói Thầy là... Tại sao, Ngài chưa đầy năm mươi tuổi, và nói Thầy đã thấy Áp-ra-ham sao?”

⁹⁵ Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, đã có TA LÀ.” TA LÀ là Đấng mà đã gặp Môi-se trong Trụ Lửa trong một bụi gai đang cháy. Vâng, thưa quý vị. Ngài là Đức Chúa Trời đã trở nên xác thịt. Không phải là ngôi thứ ba; cùng một Ngôi đó trong các chức vụ khác nhau. Không phải ba thần; mà ba chức vụ của một Đức Chúa Trời. Chính xác vậy.

⁹⁶ Được rồi, bây giờ, lời Kinh Thánh. Luôn luôn, khi Đức Chúa Trời sẵn sàng cấp, Ngài sẵn sàng điều tốt nhất. Khi Đức Chúa Trời sẵn sàng một đường lối để làm cho vững mạnh hội thánh của Ngài, Ngài sẵn sàng điều tốt nhất. Khi Ngài cho A-đam và Ê-va, ở trong vườn Ê-đen, điều mà Ngài ban cho họ là Lời Ngài. “Người hãy ở lại đằng sau Lời này, và người được an toàn. Nhưng nếu người ra khỏi Nó, nếu ngày nào người ăn trái đó thì ngày ấy người chết.” Đức Chúa Trời đã không bao giờ thay đổi chiến lược của Ngài. Và Sa-tan đã không bao giờ thay đổi kế hoạch của nó; cách mà nó đi vào A-đam và Ê-va, nó cũng đi vào họ ngày nay.

Tại sao? Bằng cách cố gắng lý giải Nó. “Bây giờ, Đức Chúa Trời chắc sẽ không làm như vậy đâu. Ô, Đức Chúa Trời đã phán vậy,” Sa-tan nói, “nhưng chắc chắn một Đức Chúa Trời thánh khiết sẽ không làm điều này.” Chắc chắn Ngài sẽ làm, vì Ngài đã phán Ngài sẽ làm!

⁹⁷ Và đó là những gì người ta nói ngày nay, “Ồ, bây giờ hãy chờ đợi! Bạn đừng tin lúc này, nếu tôi đi nhà thờ và tôi dâng một phần mười của mình, và tôi làm điều *này*, điều *kia*, Đức Chúa Trời sẽ quảng tôi xuống đó không?” Trừ phi một người được sanh lại, người đó sẽ thậm chí không hiểu về Nước Đức Chúa Trời! Hiểu không? Không có bào chữa! “Thế thì, ông cụ đáng thương, bà cụ đáng thương, có một linh hồn tốt lắm.” Cách duy nhất họ có thể thấy được Đức Chúa Trời, là được sanh lại. Chỉ thế thôi. Tôi không quan tâm nhỏ bé như thế nào, già nua như thế nào, trẻ như thế nào, họ đã làm gì, họ đi nhà thờ nhiều thế nào, họ biết bao nhiêu giáo phái, họ có thể đọc thuộc lòng tín điều nhiều bao nhiêu. Bạn phải được sanh lại nếu không bạn không ở ngay trên nền tảng, để bắt đầu. Điều đó hoàn toàn chính xác.

⁹⁸ Vì thế, bạn thấy, bạn cần Đấng Dẫn Đường. Ngài sẽ dẫn bạn đến với Lẽ thật, và Lẽ thật là Lời. Ngài sẽ hướng dẫn bạn. Và nó đã có luôn luôn. Đức Chúa Trời không bao giờ phải thay đổi điều gì, bởi vì Ngài vô hạn và Ngài biết điều gì tốt nhất. Ngài ở mọi nơi, Ngài thông suốt mọi sự, Ngài là—Ngài là mọi sự. Điều đó đúng, Đức Chúa Trời là vậy, vì thế Ngài không phải thay đổi. Đúng vậy.

⁹⁹ Ngài là một Đấng Xác Nhận cho đường lối Ngài đang dẫn dắt bạn. Đức Thánh Linh, Đấng Dẫn Đường, là Đấng Xác Nhận về Lời giống như vậy mà Ngài đang giảng dạy. Bây giờ, Lu-ca đã được dẫn dắt bởi Đấng Dẫn Đường, để nói, “Hãy đi khắp thế gian, giảng Phúc âm cho mọi người. Ai tin và chịu phép báp-têm sẽ được cứu, ai mà không tin sẽ bị đoán phạt. Và những kẻ tin sẽ được những dấu lạ này; như Danh Ta họ sẽ trừ quỷ, nói tiếng mới, bắt rắn, uống những thứ độc, đặt tay trên kẻ đau và kẻ đau sẽ lành.” Và Kinh Thánh đã nói điều đó, “Họ đã đi khắp nơi,” được Đấng Dẫn Đường dẫn dắt, bạn biết đấy, “giảng dạy Lời, với

những dấu lạ theo sau.” Đó là gì? Đấng Dẫn Đường xác chứng Đó là Lẽ thật!

¹⁰⁰ Đó là đường lối hành động của Đức Chúa Trời. Đó là cách nó được đặt ra. Đó là chương trình của Ngài; Ngài không thể thay đổi điều đó, bởi vì Ngài là vô hạn. A-men. Ngài không thể thay đổi điều đó; Ngài là Đức Chúa Trời. Tôi có thể thay đổi; tôi là một con người. Bạn có thể thay đổi; bạn là một người nam hay một người nữ. Nhưng Đức Chúa Trời không thể thay đổi. Tôi thì giới hạn; tôi có thể phạm những lỗi lầm và nói những điều sai trật, tất cả chúng ta đều có thể. Nhưng Đức Chúa Trời không thể, và là Đức Chúa Trời. Quyết định ban đầu của Ngài là hoàn hảo. Cách Đức Chúa Trời hành động hiện có, đó là cách Ngài phải hành động mọi lúc. Nếu Ngài đã đến để cứu một tội nhân, Ngài cứu người đó trên căn bản của một điều. Lần sau một người tội lỗi đến, Ngài phải hành động cùng một cách, nếu không thì Ngài hành động sai khi Ngài đã hành động lần đầu. A-men. Tôi yêu Ngài. Tôi biết đó là Lẽ thật.

¹⁰¹ Tôi đã năm mươi ba tuổi, đã giảng Phúc âm ở đây được ba mươi ba năm rưỡi, tôi chưa bao giờ thấy Nó sai lầm. Tôi đã thấy Nó được thử nghiệm bảy lần khắp thế giới, trong tất cả các loại tôn giáo và mọi thứ khác, trước khoảng nửa triệu một lần, và Nó không bao giờ sai trật. Tôi không nói từ một số sách vở, tôi nói từ kinh nghiệm cá nhân, mà tôi biết Đức Chúa Trời đứng đằng sau Lời Ngài và tôn cao Nó. Bây giờ, nếu bạn có một loại tín điều nào đó, tốt hơn bạn nên coi chừng điều đó. Nhưng Đức Thánh Linh sẽ hỗ trợ Lời của Đức Chúa Trời.

¹⁰² Trong Tin lành Giảng, chương thứ 1 và câu thứ 1, ông nói Ngài là Lời, Ngài là Đấng Dẫn Đường: “Ban đầu có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt và ở giữa chúng ta.” Chao ôi!

¹⁰³ Phi-e-rơ được dẫn dắt để nói, trong Công vụ chương 2:38, làm thế nào để nhận lãnh Đức Thánh Linh, ông nói, “Hãy hối cải, ai nấy trong các ngươi, rồi phải nhận Danh Đức Chúa Jêsus Christ chịu phép báp-têm để được tha tội mình, và rồi Đấng Dẫn Đường sẽ nhận các ngươi từ nơi đó.” Vâng, đó là việc để làm. Trước hết, hãy ăn năn tội lỗi của bạn, sự vô tín của bạn, rằng bạn đã không

tin những điều này. Hãy ăn năn, và rồi chịu phép báp-têm, và sau đó Đấng Dẫn Đường sẽ nhận bạn từ chỗ đó. Đây, đó là bốn phận của bạn. Bốn phận của bạn là ăn năn. Bốn phận của bạn là nhận phép báp-têm. Khi đó chính là bốn phận của Đấng Dẫn Đường dẫn bạn đi tiếp, dẫn bạn đi từ lòng nhờn đức đến sự hiểu biết, lòng nhịn nhục, sự tiết độ, đến lòng tin kính, và tình yêu thương anh em, và Đức Thánh Linh ấn chứng bạn. Hiểu không? Lúc ấy bạn là một tâm thức vóc giặc trọn vẹn của Đức Chúa Trời, một người đàn ông chân thật của Đức Chúa Trời, một người đàn bà chân thật của Đức Chúa Trời, được neo vào Đấng Christ. Tôi yêu thích điều đó, để thả neo vào trong Đấng Christ.

104 Vâng, Mác được soi dẫn bởi Đức Thánh Linh, để viết Mác chương 16, dĩ nhiên rồi.

105 Giảng được soi dẫn khi ông viết Khải Huyền. Ông được dẫn dắt bởi Đấng Dẫn Đường. Ông cũng được dẫn dắt bởi Đấng Dẫn Đường để nói, “Nếu ai bớt một Lời ra khỏi Nó, hay thêm một lời vào Nó, thì cũng sẽ bị lấy đi, phần của người đó, ra khỏi Sách Sự Sống.”

106 Bây giờ, bằng cách nào bạn định thay thế điều gì đó vào Lời của Đức Chúa Trời, mà vẫn nói bạn được dẫn dắt bởi Đức Thánh Linh? Không có ý nghĩa gì cả, phải không? Không, thưa quý vị. Đừng làm thế.

107 Ngài đã là Đấng Dẫn Đường của tôi suốt cuộc đời. Ngài đã dẫn tôi đến với Sự Sống. Ngài là Đấng dẫn tôi đến Sự Sống, và Ngài là Sự Sống của tôi. Không có Ngài tôi không có Sự Sống. Không có Ngài tôi không có gì khác. Ngài là tất cả Mọi sự-trong-Mọi sự của tôi. Trong những giờ phút khó khăn của tôi, Ngài đứng bên cạnh tôi. Ngày hôm qua Ngài đã ban phước cho tôi, ngày hôm nay cũng như thế. Tôi có thể trông mong điều gì? Mãi mãi không thay đổi, ngợi khen Danh Ngài! A-men. Vâng, thưa quý vị. Ngài đã hứa điều đó. Ngài sẽ thực hiện nó. Ngài là Sự Sống của tôi, Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi, Mọi sự-trong-Mọi sự. Tôi đã tin cậy Ngài. Tôi đã gặp một số thử thách gay go. Tôi tin cậy Ngài bất cứ nơi nào tôi đi. Tôi muốn bạn làm điều đó. Nếu chị em đi giặt giũ, hỏi các chị phụ nữ, hãy tin cậy Ngài. Nếu chị em đi xuống phố, hãy tin cậy Ngài.

108 Tôi đã một lần ở chỗ mà tôi nghĩ rằng mình thuộc loại thợ rừng giỏi, bạn biết đấy, đã đi săn rất nhiều. Tôi nghĩ, “Tôi thật không thể sai được, không ai sẽ...Bạn không thể làm tôi lạc được. Mẹ tôi là người lai dân da đỏ Anh-điêng, và tôi thích điều đó.Ồ, chao ôi! Bạn không thể làm tôi lạc trong những cánh rừng, tôi biết mình đang ở đâu.”

109 Và do tuần trăng mật của tôi, tôi hầu như muốn lừa vợ một chút, tôi bảo nàng, “Em biết đấy, em yêu, thật hẳn là một điều tốt cho chúng ta kết hôn vào ngày hai mươi ba tháng Mười.” Dĩ nhiên, đó là khi Chúa bảo tôi làm.

110 Và tôi nghĩ, “Bây giờ, vì một tuần trăng mật ngắn, mình đã để dành tiền, và mình sẽ đưa nàng đến Thác nước Niagara, và đi qua trên Adirondack và săn bắn một chút.” Hiểu không? Vì vậy tôi đưa nàng và Billy, cậu ấy hãy còn bé. Và vì vậy tôi phải đưa nàng đi hưởng tuần trăng mật, và cũng, để làm một chuyến săn bắn luôn, các bạn biết đấy. Vì vậy—vì vậy tôi nghĩ đó ắt là một việc tốt để làm. Và vì thế tôi mang nàng theo, và sự...

111 Tôi đã viết cho Ông Denton, nhân viên giữ rừng. Và chúng tôi đi lên Núi Hurricane. Và tôi đã nói, “Ông Denton, tôi đang đến, tôi muốn săn con gấu nào đó với ông vào mùa thu này.”

112 Và ông ấy nói, “Được lắm, Billy, hãy lên.” Vì thế ông ấy nói, “Tôi sẽ lên trên đó vào một thời điểm nào đó nào đó.”Ồ, vợ tôi và tôi đến đó sớm một ngày, và Billy, và vì vậy căn nhà nhỏ đã được khóa lại. Đó là một căn nhà nhỏ có mái che được dựng lên trong rừng.

113 Nơi đó, Anh Fred Sothmann và tôi đã đến cách đây không lâu và đứng ở đó. Đức Thánh Linh, tôi đã thấy Ngài đang đứng đó, Ánh Sáng vàng rực ấy tỏa ra chung quanh bụi cây, và Fred đang đứng ngay đó. Ngài phán, “Hãy đi sang một bên, Ta muốn nói với người. Ngày mai,” phán, “hãy cẩn thận, chúng sẽ đặt bẫy người.” Phán, “Hãy cảnh giác!” Đúng thế không, Anh Fred? Và tôi đã đi và nói với hàng trăm người tối hôm đó, ở trên Vermont, tôi nói, “Có một cái bẫy đặt cho tôi; tôi sẽ gặp nó. Tôi không biết nó ở đâu.” Và chính đêm hôm sau, nó đến đấy, đúng là nó. Nói, “Đây là một cái bẫy được đặt.” Vâng, thưa quý vị. Nhưng Đức Thánh

Linh đã dẫn dắt tôi biết điều gì để làm. Và, ồ, chao ôi, điều đó thật đúng! Ồ, nhiều người trong các bạn biết đó là cái gì. Tôi không có thì giờ để kể lại điều đó.

¹¹⁴ Nhưng đứng tại nơi đó lúc ấy, ngày hôm ấy trời thật sự bắt đầu trở lạnh. Ông Denton sẽ đến vào ngày hôm sau, tôi nói, “Em biết đó, em yêu, thật hẳn là thú vị nếu anh có được một—một con hươu đực to để mang về nhà.” Tôi nói, “Chúng ta đã...Anh đã phải dành dụm những đồng xu này, và chúng ta vừa làm đám cưới.” Và tôi nói, “Chúng ta sẽ có thịt để ăn trong mùa đông nếu ngày hôm nay anh có một chuyến đi săn một chút.”

¹¹⁵ Và cô ấy đáp, “Được rồi, Billy, cứ đi.” Nói, “Này, anh nên nhớ, em chưa bao giờ ở trong rừng này,” cô ấy nói. Cô ấy đang ở khoảng hai mươi lăm dặm lên trên núi, anh em biết, và cô ấy nói, “Em không biết gì về việc này.” Và cô ấy đã nói, “Vì vậy em...”

¹¹⁶ Tôi nói, “Ồ, bây giờ, em nên nhớ, cách đây hai năm anh đã giết ba con gấu kia. Đó là ở ngay đằng sau trên đỉnh núi đằng kia.” Và tôi nói, “Bây giờ, anh sẽ săn được một con hươu đực lớn và chúng ta sẽ kiếm được con gấu nào đó,” và tôi nói, “chúng ta sẽ có thịt để ăn trong mùa đông.” Ồ, điều đó nghe dường như khá tốt, bạn biết đấy. (Và chúng tôi đã hái những trái mâm xôi, và kiếm được than của mình để dùng cho—cho mùa đông ấy; và vì thế nên Billy đã bán chúng, còn Meda và tôi hái chúng vào một buổi chiều tối sau khi tôi đã rời khỏi đội tuần tra của mình.) Vì thế nên tôi—tôi nói, “Ồ, anh sẽ lấy súng đi săn của anh, anh sẽ đi xuống đây.” Tôi nói, “Có nhiều nai ở đây, anh sẽ kiếm một con.” Và tôi nói, “Em biết đó,” tôi nói, “rồi anh sẽ kiếm được nó.” Và tôi nói, “Chúng ta sẽ...Anh sẽ trở về trong chốc lát.”

Cô ấy nói, “Được.”

¹¹⁷ Vì thế, khi tôi bắt đầu chuyến đi, sương mù hầu như xuống thấp. Và bất cứ anh chị em người dân New Hampshire nào, và ở trên đó tại New England, đều biết khi sương mù đó buông xuống có nghĩa gì, hay bất cứ nơi nào khác trên núi, bạn không biết bạn đang ở nơi đâu. Chỉ thế thôi. Bạn không thể thấy tay của bạn ở phía trước mình. Vì thế nên tôi đã bắt đầu đi xuống qua một—một sự thay đổi một chút, giống như, đi xuống, và đi qua những

rặng núi và đi lên. Và tôi để ý thấy một con báo đen, bạn có thể gọi nó ở đây trong phần đất này của quốc gia. Chúng ta gọi nó, ở phía Tây, là loài báo sư tử. Ở trên đó, người ta gọi nó, là sư tử núi. Nó cũng giống như mọi động vật khác. Thật ra, nó là một con báo sư tử. Cũng giống như con mèo, dài khoảng chín fút, cân nặng khoảng một trăm năm mươi, hai trăm cân. Nó băng qua đường, và tôi bấm cò thật nhanh, nhưng không đủ nhanh để bắn trúng nó.

118 Ò, tôi chạy nhanh lên trên đồi, chạy đuổi theo con báo này, chăm chú theo dõi nó di chuyển qua những lá cây, bạn biết đấy. Tôi có thể nghe nó di chuyển. Nó có bốn chân. Tôi biết nó không phải là con thú hai chân, nó có bốn chân. Và tôi cũng biết nó không phải là một con hươu, bởi vì hươu đậm chân mạnh. Và nó sẽ lủi thật dễ dàng, như con mèo, bạn biết đấy, như thế. Và một con báo cuộn chân nó khi nó bước đi. Và vì thế tôi biết nó phải là một con báo sư tử. Và nó ở đằng sau khúc gỗ và tôi không thấy nó, cho tới khi tôi thoáng thấy nó, thì nó đã biến mất.

119 Và tôi chăm chú theo dõi chỗ mà nó làm xao động những chiếc lá, bạn biết đấy, đi lên trên đỉnh núi, và đi xuống như thế này, và tôi đã không để ý đến đám mây đó đang kéo đến suốt thời gian đó, bạn biết đấy, sương mù đang xuống. Tôi trượt xuống, đi xuống qua một thung lũng rộng lớn và đi ra vào rừng Giants này, đi theo con báo sư tử. Tôi nghĩ, “Ta sẽ bắt được mày trong chốc lát.” Tôi có thể thấy một chỗ, và tôi đã chạy lên một nơi cao, và nhìn tất cả chung quanh như thế, và liếc nhìn chung quanh, xem thử tôi có thể thấy được nó không; lắng nghe thật kỹ, và đi xuống, lên xuống lần nữa. Bạn có thể nghe tiếng bụi cây va vào nhau, ở phía trước tôi, khi đang đi ra. Đấy, nó đang đụng những cây vậy nên tôi không thể đuổi theo dấu vết của nó. Đấy, nó có thông minh, đứng lên trên cây và nhảy từ cây này qua cây kia. Thế thì nó biết tôi không thể theo dấu vết nó ở đó. Ò, tôi nghĩ, “Ồ, dù thế nào đi nữa phải bắt được!”

120 Và tôi bắt đầu trở lại phía trên hẻm núi, và tôi thở nhẹ khi thấy một con gấu, một con gấu đực già. Tôi nghĩ, “Ta sẽ bắt được mày bây giờ, anh bạn ạ, thật là tốt!” Tôi lại thở ra, và tôi đi xa hơn một chút, và tôi theo dõi mọi loại dấu hiệu và mọi thứ. Tôi

không thể thấy điều gì; liền quay trở xuống, và đi xuống lại bên kia sườn núi. Và rồi tôi bắt đầu để ý, trời bắt đầu có một ít sương. Và tôi lại thổi hơi nhẹ lần nữa, nó ở trong không khí nơi nào đó. Tôi nói, “Không. Bây giờ, điều gì đã xảy ra, gió đang thổi đến theo hướng này, và tôi đến...Mùi gấu đến từ đường này đi xuống hướng đó, và bây giờ tôi băng qua khắp khu vực đó và ngọn gió đang đến từ hướng khác này. Vì thế tôi phải trở lại nơi mà tôi đã cảm thấy con gấu lúc đầu, và bắt nó từ nơi đó.”

¹²¹ Và trên đường trở lại của mình, tôi nhìn qua hẻm núi, tôi thấy những bụi cây lay động. Và khi tôi làm thế, một vật gì màu đen di chuyển. Tôi nghĩ, “Nó kia rồi.” Tôi bỏ một viên đạn vào trong khẩu súng, thật nhanh, và đứng im. Và, khi nó di chuyển, nó là một con hươu lớn khổng lồ, một con thật to. Tôi nghĩ, “Đó thật đúng những gì mình đang mong đợi, dù sao đi nữa.” Bắn con hươu.

¹²² Tôi nghĩ, “Tốt lắm!” Tôi không hề để ý nó là loại...Lúc tôi chuẩn bị có được nó, nhìn...Tôi đã lau sạch đôi tay mình và chuẩn bị con dao của tôi, đặt nó lại chỗ cũ. Và tôi nghĩ, “Ngợi khen Chúa! Cảm ơn Ngài, Chúa Jêsus ôi, Ngài đã ban cho con có thịt cho mùa đông. Ngợi khen Đức Chúa Trời!” Và tôi lấy khẩu súng của mình. Tôi nghĩ, “Bây giờ mình sẽ đi lại ngay chỗ hẻm núi ở đây.” Tôi nói, “Hãy nhìn đây, anh bạn, bão đang tới. Tốt hơn là mình ra khỏi nơi này và trở về với Meda và họ.” Tôi nói, “Mình phải vội lên.”

¹²³ Tôi đi lên hẻm núi, không cài khuy áo khoác màu đỏ lớn của tôi, và tôi chạy lên hẻm núi giống như đây, ở chung quanh. Điều trước tiên anh em biết, tôi nghĩ, “Ồi chao, tôi đã rẽ hướng ở đâu?” Gió đã thổi xuống rồi, cây cối va vào nhau. Tôi nghĩ, “Mình đã rẽ hướng ở đâu?” Tôi đi quanh quẩn. Tôi—tôi biết tôi đang đi thẳng lên Núi Hurricane. Nhưng tôi tình cờ ngừng lại, và tôi đang đổ mồ hôi, tôi nghĩ, “Việc gì ở đây? Mình đã đi ba mươi phút, hay là bốn mươi lăm phút rồi, và mình không thể tìm thấy nơi rẽ ngoặt đó.” Tôi nhìn lên, và con nai của tôi treo ở đó. Tôi đã ở đúng ngay cùng chỗ ấy. Tôi nghĩ, “Ồ, mình đã làm gì?”

¹²⁴ Ồ, tôi đã rời đi lại. Tôi nghĩ, “Mình sẽ bắt nó lần này, mình thật đã không chú ý.” Tôi chăm chú nhìn theo từng vật nhỏ di

chuyển mọi nơi, chăm chú nhìn. Tôi tiếp tục tìm kiếm, tìm kiếm, tìm kiếm. Những đám mây kéo đến, tôi biết đã có một cơn bão tuyết trên đường, sương mù sa xuống thấp, và rồi tôi bắt đầu để ý. Tôi nghĩ, “Mình sẽ đi xa hơn một chút,” đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp, đi tiếp. Và tôi nghĩ, “Quái lạ, đây là điều kỳ lạ, trông giống như mình đã thấy nơi này trước đây.” Và tôi nhìn, và con nai của tôi treo ở đó. Hiểu không?

125 Các bạn biết tôi đã ở trong tình trạng gì không? Những thổ dân Anh-điêng gọi nó là “bước đi tử thần.” Đấy, bạn đang bước đi trong một vòng tròn, đi quanh quẩn và quanh quẩn. Lạ quá, tôi nghĩ tôi quá tốt để là một hướng dẫn viên giỏi chưa từng bị lạc. Đấy, không có gì phải nói thêm với tôi về rừng, tôi biết con đường của tôi khắp chung quanh. Hiểu không?

126 Và tôi bắt đầu trở lại. Tôi nói, “Mình không thể nhầm lẫn điều này được.” Và tôi đi trở lại lần nữa.

127 Tôi đi lên hẻm núi một chút, lúc ấy gió bắt đầu thổi mạnh. Ôi, chao ôi, tuyết rơi khắp mọi nơi! Hầu như trời sắp tối. Và tôi biết rằng Meda sẽ chết trong đồng vắng đêm đó, cô ấy không biết cách tự chăm sóc cho chính mình. Còn Billy chỉ khoảng bốn tuổi, ba tuổi, thật là một sinh vật nhỏ bé. Và tôi nghĩ, “Họ sẽ làm gì?” Ồ, tôi đứng dậy nơi xa này và tôi chạm vào lớp rêu, tôi nghĩ, “Mình đang ở trong một miền đất thấp nơi nào đó, và mình không thể nhìn thấy gì cả, trời đầy sương mù bao phủ.” Bấy giờ tôi đi quanh quẩn.

128 Thông thường, tôi đã tìm cho mình một chỗ và đứng vững, nếu tôi có một người nào đó đi với tôi. Tôi đã đứng vững và chờ cho đến khi trận bão tan, một hay hai ngày, và lại bước ra. Tôi cắt một miếng nai...trên lưng mình, và đi tiếp, ăn, và quên chuyện đó đi. Nhưng bạn không thể làm điều đó, và vợ con bạn đang nằm ở đó trong rừng, sắp chết. Hiểu không?

129 Vì thế tôi bèn nghĩ, “Mình có thể làm gì?” Vì vậy tôi đi xa hơn một chút. Và tôi nghĩ, “Bây giờ, hãy chờ đợi. Khi mình vượt qua thung lũng đầu tiên đó, gió thổi vào mặt mình, vì thế mình phải đến từ hướng này. Mình đã phải đến bằng con đường này.” Và tôi đi lang thang xuống trong khu rừng Giant, nhưng tôi không biết mình đang ở đâu. Tôi nói, “Ồ!” Tôi bắt đầu hoảng sợ. Và tôi nghĩ,

“Hãy chờ một chút, Bill, người không lạc đường,” cố gắng để lừa gạt chính mình. Bạn không thể lừa gạt điều đó. Không, không. Lương tâm bên trong đó bảo bạn rằng bạn đang sai.

130 Ô, bạn—bạn cố gắng nói, “Ồ, tôi đã được cứu, tôi đi nhà thờ.” Bạn đừng lo lắng, bạn chờ đợi cho đến khi cái chết đến, và bạn sẽ biết điều đó khác hẳn. Lương tâm của bạn nói với bạn. Điều gì đó bên trong của bạn nói rằng bạn sai rồi. Hiểu không? Bạn biết nếu bạn chết bạn không thể gặp Đức Chúa Trời chí thánh. Như chúng ta đã thấy Ngài tối hôm qua, ngay cả các Thiên sứ thánh cũng phải che mặt mình khi đứng trước Ngài. Bạn sẽ đứng bên ngoài Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ để che mặt mình như thế nào?

131 Tôi nghĩ, “Ồ, mình sẽ làm điều đó.” Tôi bắt đầu tiến hành. Và tôi nhận thấy tôi cứ đang nghe một Điều gì đó. Rồi tôi cảm thấy bồn chồn. Và tôi nghĩ, “Bây giờ, nếu mình làm điều đó, tôi sẽ đi đến vỡ ra từng mảnh.” Điều đó thường thường là những gì người lạc đường hay làm, người ấy đi tới chỗ vỡ ra từng mảnh trong rừng. Rồi người đó sẽ lấy súng, tự bắn mình; hoặc ngã xuống hố và gãy chân, và đó là nơi người đó nằm, người đó sẽ chết tại đấy. Vì vậy tôi nghĩ, “Mình sẽ làm gì?” Rồi tôi bắt đầu đi tiếp.

132 Và tôi cứ nghe Điều gì đó đang nói, “Ta là Đấng Cứu Giúp đúng lúc trong cơn nguy nan.” Tôi cứ tiếp tục bước đi.

133 Tôi nghĩ, “Bây giờ, mình biết mình đang đi cách xa một chút, mình đang nghe một Tiếng nói với mình.” Tôi cứ tiếp tục đi. Tôi đã kêu, “chà, chà, chà,” huýt gió, anh em biết đấy. Tôi nghĩ, “Bây giờ, mình không lạc đường. Anh biết anh đang ở đâu, anh bạn à! Có việc gì với anh vậy? Anh không thể lạc đường. Anh là—anh là một thợ săn quá giỏi, anh không thể lạc đường.” Tự khoe khoang, bạn biết đấy, tạo ra sự lừa gạt chính mình qua điều đó.

134 Bạn không thể dối gạt nó. Đường đi xuống ở đây có một bánh xe nhỏ bị lật, nói, “Bạn à, anh bị lạc đường và anh biết mình là ai. Đấy, anh bị lạc rồi.”

135 Tôi vẫn cứ di chuyển. “Ồ, tôi không lạc đường! Tôi sẽ ổn thôi. Tôi sẽ tìm thấy đường ra.” Các sự việc bắt đầu trông có vẻ là lạ, gió đã hết. Tuyết bắt đầu bay, cơn mưa tuyết đặc như chiếc

bánh ngô, chúng tôi gọi nó là “cơn mưa tuyết ngắn.” Tôi nghĩ, “Một người vợ và đứa con bé bỏng! Tôi không...” Tôi nghĩ, “Ồ, chào ôi!”

¹³⁶ Ngay lập tức tôi lại nghe Tiếng đó, nói, “Ta là Đấng Cứu Giúp đúng lúc trong cơn nguy nan.” Và tôi là một mục sư của Phúc âm lúc đó, đang giảng ngay ở đây tại đền tạm này.

¹³⁷ Vì thế tôi nghĩ, “Ồ, con có thể làm gì?” Tôi ngừng lại, nhìn khắp nơi, và bây giờ sương đã xuống rồi. Tôi...Chính là điều đó. Không thể làm gì được lúc đó. Tôi nghĩ, “Ồ, con có thể làm gì?” Tôi nghĩ, “Thưa Ngài, con không đáng sống, con đã tự tin quá nhiều. Con nghĩ rằng mình là một người thợ săn, nhưng con không phải.”

¹³⁸ Và, thưa anh em, tôi luôn luôn tin cậy Ngài. Bắn súng, tôi đã có thành tích ở trên đó. Và người đánh cá, tôi chỉ là một người không đáng kể, nhưng tôi luôn luôn tin cậy Ngài. Bắn súng, tôi là một con người không đáng kể, nhưng Ngài để tôi lập những kỷ lục thế giới về môn đó. Hiểu không? Bắn hươu, cách xa bảy, tám trăm thước. Nhặt khẩu súng đi lên đó bắn chết ba mươi lăm đầu thú săn mà không trật một phát nào. Cứ đọc điều đó ở bất cứ đâu, nếu anh em có thể. Hiểu không? Không phải tôi, mà chính Ngài. Tôi đã tin cậy Ngài.

Tại nơi đó, tôi đã nghĩ, “Con có thể làm gì đây? Con có thể làm gì đây?”

¹³⁹ Tôi cứ...Điều đó càng lúc càng đến gần hơn, gần hơn, “Ta là Đấng Cứu Giúp đúng lúc trong cơn nguy nan, một Đấng Cứu Giúp đúng lúc.”

¹⁴⁰ Tôi nghĩ, “Đó có phải Đức Chúa Trời đang nói chuyện với mình không?” Tôi lấy mũ ra. Tôi có một cái mũ tuần tra của tôi, khăn tay đỏ quấn chung quanh nó. Tôi đặt nó xuống. Cởi áo khoác ra, nó bị ẩm ướt. Và tôi đặt áo khoác xuống, lấy khẩu súng để dựa bên thân cây. Tôi thưa rằng, “Lạy Cha trên Trời, bây giờ chính con đang bắt đầu đi lang thang, con đang nghe một Tiếng đang phán với con. Có phải Ngài đó không?” Tôi nói, “Lạy Chúa, con sẽ thú nhận với Ngài rằng con không phải là một thợ săn. Con không phải, con—con không thể tìm ra đường ở quanh đây.

Ngài phải giúp con. Con không xứng đáng để sống, và làm những điều mà con đã làm, đến nơi đây và nghĩ rằng con biết quá nhiều về nó đến nỗi không thể nào bị lạc. Con cần Ngài, Chúa ôi. Vợ con là một phụ nữ tốt. Con của con, bé trai của con, mẹ nó đã chết, và cô ấy đang cố gắng làm mẹ cho nó, còn con vừa mới cưới cô ấy. Và cô ấy đây này, một đứa trẻ, ở trong rừng, cả hai họ sẽ chết tối nay. Ngọn gió đó, nó sẽ trở xuống âm khoảng mười độ, và họ sẽ không biết sống như thế nào. Họ sẽ chết tối nay. Xin đừng để họ chết, Đức Chúa Trời ôi. Hãy đem con đi đến với họ, để con có thể thấy họ không chết. Con bị lạc đường! Con bị lạc đường, Đức Chúa Trời ôi! Con—con không thể kiếm ra đường ở quanh đây. Ngài có vui lòng giúp đỡ con không? Và tha thứ, cho con vì cách tự cho mình là trung tâm! Con không thể làm gì mà không có Ngài, Ngài là Đấng Dẫn Đường của con. Xin Ngài giúp đỡ con, Chúa ôi.”

¹⁴¹ Tôi đứng lên, và tôi nói, “A-men.” Nhặt cái khăn tay của tôi; áo khoác của tôi, nhặt nó lên; đội mũ vào lại; nhặt khẩu súng của tôi lên. Tôi nói, “Bây giờ con sẽ tự chỉnh đốn lại trong mọi cách tốt nhất mà con biết phải đi như thế nào, sự hiểu biết tốt nhất của con; và con sẽ đi thẳng một đường, bởi vì con đã đi vòng quanh ở đâu đó, con không biết ở đâu. Nhưng con sẽ đi theo đường Ngài bảo con, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Dẫn Đường của con.”

¹⁴² Tôi đã bắt đầu đi đường *này*. Tôi nói, “Nó đây rồi, và con phải làm cho chính mình tin điều đó. Con đang đi trên con đường *này*. Con sẽ đi thẳng đường *này*. Con sẽ không thay đổi, con sẽ đi đường *này*. Con biết con đúng. Con sẽ đi đường *này*.” Nếu tôi đã đi đường đó, tôi đã tránh được ra khỏi để đi vào Canada. Hiểu không?

¹⁴³ Ngay lúc đó tôi cảm thấy Điều gì đó đụng vào vai tôi, một bàn tay, cảm thấy nó giống như một bàn tay của một con người, vì vậy, tôi quay lại nhìn thật nhanh. Không có ai đứng đó. Tôi nghĩ, “Đó là gì?” Ở đây là một quyển Kinh Thánh đang nằm trước tôi. Đức Chúa Trời, Đấng Dẫn Đường và Đấng Phán Xét của tôi, đang đứng tại đây. Tôi chỉ ngược lên. Và ngay phía sau con đường *này*, mà sương mù thật sự làm rõ ràng trở lại cho đến khi tôi có thể

thấy ngọn tháp trên đỉnh Núi Hurricane. Đi thẳng ra khỏi nó, điều tốt nhất của khả năng săn bắn của tôi, tôi đang đi ra khỏi nó, bắt đầu thật trễ vào buổi chiều tối lúc đó. Tôi quay lại thật nhanh, điều khiển chính tôi giống như thế *này*. Tôi giữ cái mũ và giơ hai tay lên, tôi nói, “Xin dẫn đường con vượt qua, Đức Chúa Trời ôi, Ngài là Đấng Dẫn Đường của con.”

¹⁴⁴ Tôi đã khởi hành. Tôi phải đi thẳng lên ngay chỗ dốc đứng và mọi việc trở nên, càng lúc càng trễ hơn ở đó. Trời bắt đầu tối. Những con nai đang nhảy phía trước tôi, và mọi thứ. Tôi không thể nghĩ về điều gì ngoài việc cứ tự giữ mình đi một đường, đi thẳng lên núi này.

¹⁴⁵ Và tôi biết nếu tôi có thể đi đến ngọn tháp, Ông Denton và tôi...tôi đã giúp lắp đặt một đường dây điện thoại mùa xuân đó. Chúng tôi mắc đường dây điện thoại từ Núi Hurricane, xuống tất cả các đường phía dưới khoảng ba dặm rưỡi hay bốn dặm, ngay xuống tới trại. Và nó chạy thẳng xuống một con đường mòn nhỏ, nhưng, tuyệt ở trên đó, bạn không thể nói cho biết đường mòn đó. Hiểu không? Và gió đang thổi và mọi thứ, trời thì tối và trận bão tuyết và, vẫn còn, bạn không thể nói mình đang ở đâu. Ồ, điều duy nhất tôi biết để làm, sau khi trời trở nên tối, và tôi không biết...Tôi biết mình đang đi trên một con đường, và thẳng lên núi. Bởi vì tôi cho là đi thẳng lên núi, và cái tháp đặt ngay trên đỉnh núi, và tôi đã đi khoảng sáu dặm để đến đó. Chỉ nghĩ, sương mù đó làm cho rõ ràng lại, sáu dặm, chỉ bằng một cái lố, cho đến khi tôi có thể thấy nó!

¹⁴⁶ Và rồi tôi—tôi có thể mang khẩu súng trong tay *này*, và giơ tay *này* lên, bởi vì tôi đã mắc đường—đường dây điện thoại trên những cây như thế xuôi xuống, dây điện thoại đến túp lều, để ông ấy có thể nói chuyện với vợ mình, và rồi từ chỗ đó gọi đi, từ trên núi. Và tôi định giúp ông ấy nhận được cú điện thoại dưới thác đó. Và tay tôi giơ lên như thế *này*, nói, “Ôi Đức Chúa Trời, xin để cho con chạm được đường dây đó.” Bước đi, và cánh tay tôi rất đau nhức, mỗi mệ, tôi hầu như khó giữ được nó, và tôi phải để nó xuống. Và tôi có thể đổi khẩu súng và đặt nó vào tay *đó*; bước lùi hai bước để tôi biết chắc mình không bỏ sót nó, rồi giơ tay tôi lên, bắt đầu bước đi, bước đi. Trời bắt đầu trễ, tối, gió

đang thổi. Ồ, tôi chộp lấy một phiến lá, tôi nói, “Đúng là nó rồi! Không, đó không phải nó.” Ồ, nó cho...Không để nó tạo ra một âm thanh không rõ ràng.

¹⁴⁷ Sau một lúc, khi tôi gần như sắp sửa tuyệt vọng, thì tay tôi đụng nhằm vật gì đó. Ôi, chao ơi! Tôi đã được tìm thấy, khi tôi bị lạc đường. Tôi nắm giữ sợi dây điện đó. Tôi đánh rơi khẩu súng xuống, lấy mũ trên đầu ra, và tôi đứng đó. Tôi nói, “Ôi lạy Đức Chúa Trời, thật là cảm giác tuyệt vời khi nó được tìm thấy, khi bạn bị lạc đường.” Tôi nói, “Đi thẳng xuống cuối của sợi dây điện này, con sẽ không bao giờ để lạc nó. Con sẽ nắm giữ đường dây này. Nó sẽ dẫn đưa con đến ngay tới nơi mà tất cả những gì yêu dấu đối với con trên trái đất này đang nằm, đi thẳng xuống ở đó. Vợ và con của con, thật đang phát điên lên, không biết con đang ở đâu, không biết làm thế nào để nhóm lửa, không biết làm gì cả, và gió đang thổi, và những phiến lá nổ lộp bộp và rơi khỏi thân cây.” Tôi không dám để mất đường dây đó. Tôi đã giữ chặt đường dây đó cho đến khi nó dẫn tôi đến đúng nơi có tất cả những người yêu dấu của tôi trên đất.

¹⁴⁸ Đó thật là một kinh nghiệm kinh khủng, và một kinh nghiệm tuyệt vời để tìm thấy được lối ra, nhưng chừng đó chưa đủ. Một ngày kia tôi đã lạc mất trong tội lỗi. Tôi đi từ nhà thờ này đến nhà thờ khác, cố gắng tìm thấy Điều gì đó. Tôi đã đi đến những người Cơ-đốc Phục Lâm, họ bảo tôi, “Hãy giữ ngày Sa-bát, đừng ăn thịt.” Tôi đi qua với giáo hội Báp-tít, giáo hội Báp-tít đầu tiên, ông ta nói, “Chỉ tỉnh thức và nói với mọi người rằng bạn tin Đức Chúa Jêsus Christ là Con của Đức Chúa Trời, và tôi sẽ làm phép báp-têm cho bạn, chính là điều đó.” Không có điều gì nữa. Nhưng một ngày kia, bên ngoài một nhà chứa than nhỏ, tôi chấp hai tay lên, tôi đã bắt được Điều gì đó; hay là, có lẽ đúng hơn, một Điều gì đó đã nắm giữ tôi. Nó là Dây Cứu Sinh, Đấng Dẫn Đường. Và Ngài dẫn dắt tôi an toàn cho đến giờ này, tôi sẽ không rời tay khỏi Dây đó. Tôi đang nắm giữ tay tôi với Ngài. Hãy để cho những tín điều, những giáo phái làm bất cứ điều gì họ muốn, tôi đang bám chặt vào Đấng Dẫn Đường. Vì hết thấy những gì ở trên đất này và hết thấy điều mà có trên Thiên đàng, từng có ý nghĩa quý báu đối với tôi, là ở cuối đường Dây này. Ngài đã mang tôi đi một cách

an toàn cho đến bây giờ, tôi sẽ tin cậy Ngài trong suốt phần còn lại của con đường. “Khi Đức Thánh Linh Ngài đến, Ngài sẽ dẫn đường các người và dẫn dắt các người vào mọi...”

¹⁴⁹ Thưa các bạn, Điều đó đã mang tôi trở lại đúng nơi mà tôi đang đứng ngày hôm nay. Nó đã khiến tôi trở nên những gì tôi có hiện giờ. Tôi có thể vui mừng giới thiệu Nó với các bạn. Đó là Đấng Dẫn Đường duy nhất mà tôi biết bất cứ điều gì về, cho trên đất ở đây hay lên Đó. Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi khi tôi đi săn. Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi khi tôi đi câu cá. Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi khi tôi nói chuyện với một người nào đó. Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi khi tôi giảng dạy. Ngài là Đấng Dẫn Đường của tôi khi tôi ngủ.

¹⁵⁰ Và khi tôi chết, Ngài sẽ đứng nơi con sông đó. Ngài sẽ dẫn đường tôi vượt qua sông. “Tôi sẽ không sợ kẻ xấu nào, vì Ngài ở cùng tôi. Cây trượng và cây gậy của Ngài, chúng sẽ chỉnh sửa tôi và dẫn đường tôi vượt qua sông.”

Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁵¹ Lạy Cha trên Trời, con thật biết ơn vì Đấng Dẫn Đường, Đấng Mà dẫn dắt con. Ồ, đôi khi, lạy Cha, con không thể nghe tiếng Ngài ở quanh con, con bèn hoảng sợ. Con muốn Ngài ở gần con vì không biết lúc nào con sẽ chạy đến bờ sông. Con muốn Ngài ở gần con. Đừng bao giờ lìa khỏi con, Chúa ôi. Con không thể nói chuyện, con không thể giảng, con không thể săn bắn trong rừng, con không thể câu cá trên bờ sông, con không thể lái xe hơi của mình, con không thể làm điều gì nếu không có Ngài. Ngài là Đấng Dẫn Đường của con. Con thật vui sướng biết bao để nói điều này với hội chúng này tối nay, thật Ngài đã hướng dẫn con trong tất cả điều này như thế nào, bằng cách nào mà Ngài đã mang con đến!

¹⁵² Con đang suy nghĩ đến ngày đó; cách đây không hơn vài năm, đang đứng dưới phố đây, và bởi vì rằng gia đình con đã làm điều sai trái, không ai muốn nói chuyện với con. Con đơn độc trong sự giao hảo với người khác. Không ai muốn làm điều gì với con. Người ta nói, “Cha của anh ta là người bán rượu lậu.” Và, Chúa ôi, vì vậy không một ai muốn nói chuyện với con. Và con yêu mến dân sự. Nhưng một ngày kia khi con đã nắm giữ được Dây

đó! Bây giờ con nghĩ, Chúa ôi, con phải cởi bỏ và đi ra vào trong đồng vắng để nghỉ ngơi một chút. Điều gì đã làm điều đó? Không lịch thiệp, không học vấn; con không có gì cả. Nhưng chính là Ngài, Chúa ôi. Ngài, lạy Chúa. Ngài đã để con bắt đầu với con số không, Ngài đã để cho con đánh được một con cá to, bởi vì Ngài biết con muốn làm điều đó. Ngài đã ban cho con những người cha và những người mẹ. Ngài ban cho con anh chị em. Ngài đã ban cho con sức khỏe. Ngài ban cho con một người vợ. Ngài ban cho con một gia đình. Ngài là Đấng Dẫn Đường của con, Chúa ôi. Xin để cho con được nắm tay Ngài, đừng bao giờ để con buông ra. Nếu một tay của con mỏi mệt, con sẽ chỉ đổi tay. Xin giúp đỡ con, Chúa ôi.

¹⁵³ Và giờ này xin cho mỗi một người ở đây nắm giữ Dây Cứu Sinh giống như thế, lạy Chúa, Đức Thánh Linh là Sự Sống của chúng con, là nguồn ban Sự Sống. Và xin cho Nó dẫn hết thầy chúng con đến Xứ phước hạnh đó ở nơi xa kia, nơi mà những cạm bẫy của cuộc đời chấm dứt và công tác của chúng con trên đất được hoàn thành, và rồi sẽ không có người già nua, không người yếu đuối nữa, không còn những đêm mệt mỏi nữa, không còn khóc lóc và cầu xin nữa, không còn sự kêu gọi đến tin nhận nữa, nhưng ở đó chúng con sẽ trẻ mãi mãi, sự đau ốm và buồn bực sẽ không còn nữa. Sẽ không còn tội lỗi nữa, và chúng con sẽ sống trong sự công bình của Đức Chúa Trời qua tất cả thời đại mà sẽ đến, qua cõi Đời đời không dứt. Xin nhậm lời, Cha ôi.

¹⁵⁴ Và giờ này, Cha ôi, nếu có ai ở đây tối nay mà chưa bao giờ nắm giữ Dây Cứu Sinh đó, xin cho họ tìm thấy Nó ngay bây giờ. Và cầu xin Đức Thánh Linh Đấng đã dẫn đường con...Và con có thể nói từ tấm lòng con, với đôi tay con đặt trên Lời Ngài, Ngài luôn luôn đúng. Con sai nhiều lần. Nhưng Ngài thì đúng. Xin để Ngài ở lại với con, Chúa ôi. Xin cho con được ở lại với Ngài. Và xin cho những người khác ở đây, những người mà không biết Ngài tối nay, xin cho họ nắm lấy bàn tay không hề thay đổi của Ngài, để họ có thể được dẫn đường.

¹⁵⁵ Và ngày nào đó chúng con sẽ bước ra khỏi dòng sông. Nó cũng, sẽ đầy sương như sáng hôm đó. Biển cả trước đây sẽ gào thét, sông Giô-đanh cũ ấy, những cơn sóng vỗ vào bờ, sự chết

chọc cho sự sống ra khỏi chúng con. Nhưng, Đức Chúa Trời ôi, con—con sẽ không hoảng sợ. Con đã giải quyết việc đó cách đây đã lâu. Con chỉ muốn lấy mũ sắt ra, như một chiến binh, quay quanh, nhìn lại xuống con đường đó để thấy chỗ mà Dây đó đã dẫn con đến. Thấy tất cả đồng vắng con đã đi qua, và mỗi mảnh đất cây tầm xuân, và mỗi đồng đá mà con đã bị thâm tím, nhưng bám giữ được Dây đó. Như Ngài đã phán, nhà thơ đã làm, “Một số người thắng được nước, và một số người qua được những trận lụt, một số người vượt qua những thử thách khó khăn, nhưng hết thấy đều được cứu qua Huyết.” Và con muốn lấy Dây, thanh Gươm thân thuộc ở đây, mà đã bảo vệ con dọc đường, và tra Nó vào lại trong vỏ của Nó, la lớn lên, “Cha ôi, xin gọi qua con thuyền sáng nay, con đang đến nhà.” Ngài sẽ ở đó, Chúa ôi. Ngài đã hứa điều đó. Ngài không thể sai.

¹⁵⁶ Xin ban phước cho mọi người mà ở đây bây giờ. Và nếu họ không biết làm thế nào để nắm giữ Dây này, và chưa bao giờ chạm đến Nó, cầu xin những bàn tay thánh khiết giơ lên giờ này, những bàn tay muốn có, những đôi tay mong muốn, và chạm đến Dây Cứu Sinh mà sẽ dẫn dắt họ đến với sự ham muốn của tấm lòng họ, sự bình an và sự thỏa mãn trọn vẹn, sự yên nghỉ trong Đấng Christ.

¹⁵⁷ Với đầu chúng ta cúi xuống, có bàn tay nào muốn giơ lên và nói, “Xin cho con. Xin nắm tay con” không? Ôi, Đức Chúa Trời ban phước cho bạn.

Khi đường đời trở nên ảm đạm, lạy Chúa quý
báu, hãy nán lại gần con,
Khi cuộc sống con hầu như chết mất;
Con sẽ đứng ở bờ sông, xin dẫn đưa chân con,
nắm tay con,
Nắm tay con, Chúa yêu quý ơi, cứ dẫn dắt con.

¹⁵⁸ Có ai khác muốn đưa tay lên, nói, “Lạy Chúa, con muốn cảm nhận được sự đụng chạm của Dây Cứu Sinh tối nay. Con muốn cảm thấy Đấng Christ đã tha thứ tội lỗi của con, và con muốn là một tạo vật mới từ giờ này trở đi”? Đức Chúa Trời ban phước các bạn. Có ai khác muốn nói, “Xin cho con được chạm vào Ngài, lạy Chúa. Xin để cho con từ bỏ chính mình”? Cầu Đức Chúa Trời ban

phước cho chị, chị ơi. “Xin để con từ bỏ chính mình, và tìm thấy nó, trong Ngài, Chúa ôi.” Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Và Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Đúng thế. “Xin để con từ bỏ chính mình, Chúa ôi. Xin tha thứ cho con.” Đức Chúa Trời ban phước cho anh, anh ơi. “Xin để con...” Đức Chúa Trời ban phước cho chị, chị ơi. “Xin để con thật sự từ bỏ tất cả kiến thức của con.” Đức Chúa Trời ban phước cho chị, chị ơi. Đừng tin vào sự sắp xếp do con người tạo ra. Hãy đi theo Đấng Dẫn Đường, Ngài sẽ dẫn bạn vào mọi Lễ thật. “Xin dẫn dắt con, lạy Chúa Jêsus, xin hãy dẫn dắt con.” Đức Chúa Trời ban phước cho bạn ở phía sau đó. Ô, có nhiều bàn tay giơ lên, muốn có được sự cứu rỗi. Bây giờ trong khi chúng ta...

¹⁵⁹ Bàn thờ ở đây, bạn không thể kêu gọi đến bàn thờ, bởi vì người ta đang ngồi tất cả ở trên. Nhưng Ngài ở ngay tại đây. Bạn biết rõ và kỹ, khi bạn giơ tay lên, điều gì đó xảy ra trong lòng bạn. Chúa Jêsus đã phán, “Kẻ nào nghe Lời Ta và tin Đấng đã sai Ta đến, thì có Sự sống đời đời.” Bạn hiểu điều đó không? Thế thì có một hồ đầy nước ở đây. Sẽ có nhiều thời gian để làm phép báp-têm. Chúng ta hãy cầu nguyện.

¹⁶⁰ Lạy Cha của chúng con ở trên Trời, Sứ điệp ngắn ngủi ngắt quãng này tối nay qua một giọng nói khàn khàn, Đức Thánh Linh phải đi ra nơi nào đó. Nó đã đi đến nơi Nó được định, và có nhiều, Chúa ôi, tối nay, mười lăm hay hai mươi bàn tay đã giơ lên, rằng họ cần Đấng Dẫn Đường. Họ nhận biết rằng họ đang cố gắng đánh lừa chính mình. Họ đang cố gắng nói “Tôi tốt rồi,” nhưng sâu tận trong lòng họ biết họ không tốt. Và họ muốn cảm biết Ngài, Chúa ôi. Họ muốn có Đấng Dẫn Đường. Họ muốn gia nhập chuyến đi này. Ngài không bao giờ tích trữ quá nhiều. Họ muốn ghi tên vào chuyến đi này. Họ không biết làm sao để đến đó. Không một người nào biết cách đem họ đến đó; Ngài là Đấng duy nhất. Họ đang đến vì Đấng Dẫn Đường đã sẵn sàng của Đức Chúa Trời, Đức Thánh Linh. Họ đã giơ tay của mình lên.

¹⁶¹ Ôi Đức Thánh Linh và Đấng Dẫn Đường ôi, xin giáng xuống trên họ. Tha thứ mọi tội lỗi. Hãy tha thứ cho những điều tội lỗi của họ. Đem họ vào Thân thể của Đấng Christ tối nay, nơi họ có thể cảm thấy dòng nước của Đức Chúa Trời đang chảy qua Lối

đó mà sẽ dẫn dắt họ xuống sông Giô-đanh, và băng qua sông Giô-đanh để đến miền Đất hứa. Xin họ đi thẳng theo sau Lời. Lời đã phán, “Hãy hối cải, và nhen Danh Đức Chúa Jêsus Christ mà làm phép báp-têm.” Cầu mong cho họ đừng cố gắng làm theo cách khác. Cầu xin cho họ đi đúng theo sau Lời, vì Ngài là Đấng mà sẽ dẫn đường. Đó là—đó là những bước để leo lên cho đến khi chúng con có thể nắm giữ Đấng Dẫn Đường. Xin nhậm lời con, Chúa ôi. Xin cho họ là của Ngài. Bây giờ họ ở trong tay Ngài, như những chiến lợi phẩm, không một người nào có thể kéo họ ra ngoài. Con tin rằng Ngài sẽ nhận họ, như những người đã được cứu. Con tin họ đã giơ tay của mình lên, họ không thể làm điều đó bằng chính mình trừ phi có Điều gì đó đã phán với họ. Đó là Ngài, Đức Thánh Linh và Đấng Dẫn Đường.

¹⁶² Họ thấy thời gian đang khép lại, sương mù đang bao trùm trái đất, những giáo điều lớn và—và những việc đang kết hiệp lại với nhau, các giáo hội đang liên minh, đang đến với nhau. Và, Ôi Đức Chúa Trời, làm sao mà họ đang cố gắng nói, “Tất cả ai mà có một tính chất riêng biệt sẽ phải lia khỏi nơi đây và đi đến Alaska.” Và họ đang đem tất cả những điều này ra đe dọa, điều đó không mới mẻ với chúng con, Đấng Dẫn Đường vĩ đại đã tỏ cho chúng con để ở trong đường lối của Lời. Chúng con chỉ đang đi qua phần đó của Nó.

¹⁶³ Lạy Cha, Đức Chúa Trời ôi, Ngài đã phán với họ tối nay, và con dâng họ cho Ngài giờ này như những chiến tích của Lời. Nhen Danh Chúa Jêsus.

¹⁶⁴ Bây giờ, đang nằm trên bàn đây, Cha ôi, là những chiếc khăn tay, nó dành cho những người đau ốm, trẻ em nào đó, có lẽ, bà mẹ nào đó, chị em nào đó, anh em nào đó; ngay cả một số trong chúng con đang kẹp tóc. Và bây giờ con giữ họ đến gần con. Bây giờ, chúng con được dạy trong Kinh Thánh rằng người ta đã lấy từ thân thể của Phao-lô những khăn tay và cái tạp dề, và những người đau được chữa lành, những tà linh ra khỏi dân sự. Bây giờ chúng con nhận thấy, lạy Chúa, rằng Phao-lô là một con người, ông chỉ là một con người. Nhưng nó là sự xúc dầu của Đức Thánh Linh mà đã ở trên ông để ban phước những chiếc khăn tay, và đức tin mà dân sự đã có rằng ông là sứ đồ của Ngài. Bây giờ

Phao-lô đã được đem đi khỏi chúng con, nhưng Đấng Dẫn Đường thì không, Ngài vẫn ở đây. Và, Đức Chúa Trời ôi, con cầu xin để Ngài sẽ ban phước cho những khăn tay này, và cầu xin Đấng Dẫn Đường dẫn dắt họ đến nơi, mà đầu phục hoàn toàn.

¹⁶⁵ Chúng con được kể lại rằng khi dân Y-sơ-ra-ên đang đi theo Đấng Dẫn Đường của họ, và họ bước ngay xuống sông Giô-đanh, ngay xuống (đúng hơn là) tới Biển Đỏ. Trong chính hàng lối của bốn phận họ đã ngừng lại, và Đấng Dẫn Đường dẫn họ xuống nơi đó. Gì vậy? Để bày tỏ sự vinh hiển Ngài. Và khi tất cả những hi vọng tan biến, thì Đức Chúa Trời đã nhìn xuống qua Trụ Lửa đó, và ngay cả biển chết xưa kia phải hoảng sợ và nó cuộn mình lại, và có một con đường được tạo nên cho dân Y-sơ-ra-ên đi qua để vào miền đất hứa.

¹⁶⁶ Thật vậy, Chúa ôi, Ngài vẫn là Đức Chúa Trời không hề thay đổi. Những người này có thể là những tín hữu Cơ-đốc, có lẽ họ làm đúng bốn phận, nhưng họ bị mang đến chỗ đường cùng này nơi mà sự đau ốm đã dồn họ vào thế bí. Xin nhìn xuống qua Huyết của Chúa Jêsus tối nay, để ma quỷ sẽ hoảng sợ, nó sẽ thối lui, và con cái của Ngài sẽ vượt qua để đến với lời hứa của sức khỏe tốt. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Con dâng họ từ thân thể của con cho sức khỏe của họ, nhưn Danh Đức Chúa Jêsus Christ.

¹⁶⁷ Con dâng hội chúng này lên trước Ngài, bởi đức tin con mang họ thẳng đến bàn thờ vinh hiển của Đức Chúa Trời nơi xa kia trên Thiên đàng. Vì mọi yêu cầu của sự đau ốm, bất cứ điều gì họ có mà sai trật, bất cứ điều gì mà không ổn trong cuộc sống của họ bất cứ nơi đâu, Đức Chúa Trời ôi, xin tẩy sạch họ, khiến họ thuộc về Ngài. Xin chữa lành họ, Cha ôi. Và cầu xin Quyền năng mà đã khiến Chúa Jêsus sống lại từ mộ phần, làm sống lại những thân thể phạm trần của họ và làm cho họ trở nên những tạo vật mới trong Đấng Christ. Xin ban cho họ sức khỏe tốt và mạnh mẽ để hầu việc Ngài.

¹⁶⁸ Xin nhớ đến con, Ôi Chúa. Con là tôi tớ Ngài. Xin giúp đỡ con, đang đứng trong nhu cầu về lời cầu nguyện. Và con cầu xin Đức Thánh Linh sẽ hướng dẫn chúng con và sử dụng chúng con, và dẫn dắt chúng con cho đến ngày chúng con thấy Đức Chúa Jêsus Christ mặt đối mặt lúc sự Đến đầy vinh hiển của Ngài khi

chúng con gặp Ngài trên không trung ở sự Cất lên. Chúng con cầu nguyện như Danh của Đấng Christ. A-men.

Tôi yêu Ngài, tôi...(Còn bạn?)
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập tự.

¹⁶⁹ Vậy thì, nếu bạn không yêu một người khác mà bạn đã thấy, làm thế nào mà bạn yêu Ngài là Đấng mà bạn chưa thấy? Bây giờ khi chúng ta hát bài *Tôi Yêu Ngài*, chúng ta hãy đưa cho người bạn đứng bên cạnh một cái bắt tay nồng nhiệt của tình yêu.

Tôi yêu Ngài,...

Đức Chúa Trời ban phước cho anh...?...Đức Chúa Trời ban phước cho anh...?...Đức Chúa Trời ban phước cho anh...?...Đức Chúa Trời ban phước cho anh, Anh Neville...?...Ừ-m. Đức Chúa Trời ban phước cho anh...?...

Trên cây Thập tự.

Bây giờ chúng ta hãy giơ tay lên với Ngài.

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập tự.

¹⁷⁰ Vì một bài hát hay, bạn có muốn nghe một bài không? Tôi hiểu rằng chúng ta có một nhà truyền bá phúc âm người chỉ huy hát ở đây đến từ Indianapolis. Tôi tin rằng người đó hát ở Đền tạm Cadle. Đúng thế không? Tốt lắm, thưa ông. Nơi của ông ấy là ở Đền tạm Cadle. Bao nhiêu người còn nhớ E. Howard Cadle? Ôi, chào ôi! Xin Chúa Trời cho linh hồn quý báu của anh được yên nghỉ. Con chim nhái tiếng của làn điệu, một phụ nữ mà tôi thích nghe hát, hơn bất cứ người nào khác mà tôi hầu như đã từng nghe trong đời, là Bà Cadle, hát, “Trước khi bạn rời phòng sáng nay, bạn đã nghĩ đến cầu nguyện như Danh Đấng Christ Cứu Chúa của chúng ta, như một Cái Khiên cho ngày hôm nay không?”

¹⁷¹ Đi thẳng qua đường phố ở đó một buổi sáng, trong một ngôi nhà hai phòng nhỏ cũ kỹ, tôi đã thức dậy, định đi vào và nhóm

lửa. Cái lò sưởi không cháy. Và tôi đã cố gắng bắt đầu làm điều đó, và gió thổi đến, đã thổi tắt việc nhóm lửa vào mặt tôi. Và trời thì lạnh, và tôi gần như tê cứng. Và sương giá bao phủ nền nhà, và tôi đi chân không; cố gắng lấy cái lò sưởi bằng thiếc nhỏ cũ kỹ này, một cái lò nhỏ có ống dẫn ở trên. Và tôi vừa...Meda và tôi vừa cười nhau ít lâu. Và tôi đang cố gắng, củi cũ ẩm ướt và không cháy, tôi đang ngồi ở đó, tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Mình sẽ cố gắng lần nữa.” Phải đi làm việc, và quẹt cái lò cũ kỹ ấy như *thế*. Và tôi vươn tới và mở radio ở trên, và bà ấy bắt đầu hát, “Trước khi bạn rời khỏi phòng sáng nay, bạn đã nghĩ đến cầu nguyện,” tôi chỉ sắp mình trên nền nhà, “nhơn Danh Đấng Christ Cứu Chúa của chúng ta, như một Cái Khiên cho ngày hôm nay không?”Ồ, tôi thật thích nghe người phụ nữ ấy biết chừng nào!

¹⁷² Khi tôi vượt qua sông lúc nào đó, tôi nghĩ rằng tôi sẽ nghe Bà Cadle đang ngồi trên kia. Các bạn biết đấy, tôi đã luôn luôn hẹn gặp. Trên phía bên này sông, có Cây mãi mãi xanh tươi, các bạn biết đấy, Cây Sự Sống; và trên phía bên kia của con sông, có một ban hát Thiên sứ hát cả ngày lẫn đêm, bởi vì không có đêm ở đó, hát suốt ngày, đấy. Tôi sẽ kiếm cho mình một chỗ và chỉ ngồi ở đằng sau và lắng nghe nó. Tôi tin rằng tôi sẽ nghe Bà Cadle hát ở trên đó.

¹⁷³ Đức Chúa Trời ban phước cho người anh em chúng ta. Tôi đã quên tên anh ấy. Anh tên gì, thưa anh? [Người anh em nói, “Ned Woolman.”—Bt.] Anh Ned Woolman sẽ hát cho các bạn nghe bây giờ. Anh Woolman, rất vui mừng vì sự có mặt của anh ở đây tối nay. [Anh Woolman hát bài *Nhà Nguyện Của Lòng Tôi*.]

ĐẰNG DẪN ĐƯỜNG VIE62-1014E

(A Guide)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 14 tháng Mười, năm 1962, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org